

స్వ స్వరూపావిష్కరణ

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక, మార్చి 2005

స్వస్వరూపావిష్కరణ

శ్రీమాత ప్రవచనములు

ఉపోద్ఘాతము

ఈ సృష్టి ఎలా జరిగింది? ఏకత్వం అనేకత్వం అయింది. ఎందు కయింది? తన వినోదం కోసం (శివుడు తాండవ నృత్యం చేస్తాడు). వినోదమంటే యేమిటి? తను సర్వజ్ఞుడు కదా! నిజమే. కాని ఉద్దేశపూర్వకంగానే తనను తాను కుంచిముకొని 'వీడేం చేస్తాడో చూద్దాం' అనుకున్నాడా ఏమిటి? అలాగే అనిపిస్తుంది. సరే మన పరిస్థితులను గురించి కాస్త తెలుసుకుందాము. తన వినోదం కోసం అన్నాడు కనుక, మన మీ సృష్టిని కాస్త పరిశీలిద్దాం.

మన మందుకు సమర్థులమా? మన ఇంద్రియాలందుకు చాలవే. ఇవి కేవలం మన అన్నపానాదులకు, లేక కొంచెం విస్తృతార్థంలో ఈ శరీరానికి సేవ చేసేందుకు పనికొస్తాయి, అంతే. నిజంగా దేవుడు మన ద్వారా వినోదం పొందాలంటే ఇంతకంటె గొప్ప ఉద్దేశమేదైనా వుండి వుండాలి. కాబట్టి నువ్వు ఈ ఇంద్రియాలను నమ్ముకుంటె లాభం లేదు. 'మీరు కాస్త కదలకుండా ఉండండి' అని చెప్పి మన ఆలోచనా విధానాలను అరికట్టి వీటన్నిటికంటె అతీతమైన వస్తువును నీలో కనిపెట్టాలి. అది నీ చైత్యకేంద్రము. దానిని దర్శించినట్లైతే, దాని ప్రభావం వలన మన దృష్టి విశాలమై ఆ 'వినోదమేమిటో' తెలుసుకో గలుగుతాము. దానినే తనను తాను తెలుసుకోవటం – 'స్వస్వరూపానుభూతి' అంటారు. ఈ సంచికలోని 'Individual being' దానినే సూచిస్తుంది. యోగంలో ఒకడుగు ముందుకు పోవాలన్నా, అది గురువు వలన జరగాల్సిందే అన్న విషయం మరిచిపోకండి. Hitch your wagon to a star అన్నారు గదా!

'Individualisation', 'unification' అనే పదాలకు రెడిమేడ్ తెలుగు శబ్దాలు దొరక్కపోవటం వలన 'స్వస్వరూపానుభూతి, మమేకము, సమైక్యము, సమీకరించుకొనుట, ఏకరూపధారణ' లాంటి పదాలను వాడటమైనది.

– సంపాదకుడు

నువ్వు ఒక ప్రత్యేక వ్యక్తివనే మాట నిజమా?

ఈ సృష్టిలో మానవునిది ఒక మధ్యంతర స్థాయి. మనకి మనం ఎంత గొప్పవాళ్ళమనుకున్నా, ఆధ్యాత్మిక పరిశీలన ముందర అది నిలవదు. మనిషి అనగా ఒక మూస, ఆ మూసలో కొన్ని పదార్థములను పోయగా తయారైన అచ్చు. ఒక మనిషికి ఇంకో మనిషికి ఏం తేడా లేదు. ఉదా: ఒకే భావనాధార అందరిలోకి ప్రవేశిస్తుంది. అందరు ఒకేలాగ స్పందిస్తారు. అంటే యేమిటి? నీవు స్వతంత్రుడవు కావు. కాని యోగం వలన నీకు తెలుస్తుంది, అసలు స్వాతంత్ర్యమంటే ఏమిటో. — సంపాదకుడు

ప్రశ్న: 'శరీరపు శక్తి అల్పమైనది. ఈ శరీరము ఒక మూస లాంటిది' అనే వాక్యాన్ని మన మెలా అర్థం చేసుకోవాలి మదర్?[1]

నీకు శరీరం లేకపోతే ఏమవుతుందో తెలుసా? ఈ రూపమే ఉండదు. ఇతరులకు, నీకు ఏమాత్రం భేదం ఉండదు. అంతరంగంలోకి వెళ్ళి భౌతిక, ప్రాణికాంతర్గతాల లోకి ప్రవేశించినప్పుడు సర్వమానవాళి ఒకరిలోకి ఒకరు కరిగిపోయి ఒక ముద్దై పోతారు! మనుషులను వేరుపర్చడం చాలా కష్టం. నీకు శరీరం కనుక లేకపోతే అంతా గుజ్జు గుజ్జుగా ఉంటుంది. సముద్రంలో ఒక నీళ్ల సీసా ఉందనుకో. సీసాలో నీళ్లు సముద్రం కంటె వేరుగా ఉంటాయి కదా! ఆ సీసాయే లేకపోతే ఆ నీళ్లు సముద్రంలో కలసిపోతాయి. మనిషి విషయం కూడా అంతే. ఈ భౌతికశరీరం వల్లనే మనిషికి, మనిషికి భేదం ఉండేది. శరీరము ఒక మూస అన మాట. అది ఒక పాత్ర. సముద్రంలో సీసా ఎలాగో ఇదీ అంతే.

---

[1] ఈ శరీరం ఒక మూస లాంటిది. ఆత్మ, మనస్సులను ఆ మూసలోకి పోసినప్పుడు అది దాని అవధులను దాటిపోగలదు, దాని సామర్థ్యం ఎక్కువ అవుతుంది. దాని శక్తి పెరిగి పెరిగి అంతానికి, అనంతానికి ఒక వారధి అవుతుంది. — శ్రీఅరవిందులు
(*SABCL* Vol. 16, p. 386)

(ఒక పిల్ల నుద్దేశించి) మూసంటే ఏమిటో నీకు తెలుసా?

ద్రవపదార్థాన్నికాని లేక చిక్కటి గుజ్జునుగాని అందులోకి పోసినప్పుడు అది చల్లారి గట్టిపడుతుంది. ఆ మూసను బద్దలు గొట్టి దాన్ని బయటకు తీస్తావు. నీ శరీరం కూడా అంతే! ప్రాణిక మానసికాలను అందులోకి పోసినప్పుడు అవి ఒక ఆకారాన్ని పొంది 'నేను' అనే ఒక మనిషి తయారవుతాడు. తెలిసిందా?

విద్యనభ్యసించి జీవితంలో ఇతరత్రా అనుభవాలను సంత రించుకొన్నప్పుడు ఆ ద్రవపదార్థమంతా ఘనీభవించి నువ్వు ఒక స్పష్టమైన వ్యక్తిగా తయారవుతావు. అనగా నీ కంటూ కొన్ని ఆలో చనలు కొన్ని లక్షణాలు స్పష్టంగా ఏర్పడతాయన్న మాట. ఈ మనస్సు చాలా చిత్రమైనది. దాని ప్రస్తుత రూపం ఏమంత చెప్పు కోతగ్గది కాదు! స్వస్వరూపమును పొందిన యెడల అది చాలా గొప్ప విషయము. సాధారణంగా ఒక ఆలోచనా ప్రవాహము గోదావరల్లే పారుతూ ఉంటుంది. ఒకసారి నీలోకి, మరొకసారి ఇంకొకరిలోకి అలా నిరంతరం ప్రవహిస్తూనే వుంటుంది. అంద రిలోను ఒకే విధమైన భావము ఏర్పడుతూ వుంటుందన్న మాట. నీవు ఆలోచించే విషయాన్నే ఇంకొకరు ఆలోచిస్తూ వుంటారు. మరొకరూ అంతే. ఈ విధంగా ఆలోచనా ప్రవాహాలు, భావనా తరంగాలు ఒకరి నుంచి ఒకరికి ప్రవహిస్తూనే ఉంటాయి!

నిన్ను నీవు శ్రద్ధగా పరిశీలించుకున్నట్లయితే నీలో చెల రేగే ఆలోచనలు నీ స్వంతం కాదనేది స్పష్టమవుతుంది. మరి ఆలోచనలెక్కడ నుంచి వస్తాయిట? నువ్వు విన్నవి, చదివినవి, నీకు బోధింపబడినవి మొ॥ అనమాట. జీవితంలో నువ్వు అనుభ వించినవి గాని, వివేచించినవి గాని నీ వ్యక్తిగతములు కానేకావు. Only those who have an intense intellectual life, who are in the habit of reflecting, observing, putting ideas together, gradually form a mental individuality for themselves...ఏదో అలవాటు ప్రకారం తలవని తలంపుగా అర్ధజ్ఞానంతో చాలామంది జీవిస్తూ ఉంటారు. ఏం చేస్తున్నారో, ఎందుకు చేస్తున్నారో, ఎలా చేస్తు న్నారో అనే ప్రశ్నే ఉదయించకుండా బ్రతుకుతూ వుంటారు.

ఒకానొక దేశంలోను నైసర్గిక వాతావరణంలోను, సామాజిక వ్యవస్థలోను జన్మించిన వారు అప్రయత్నంగానే ఆ జీవనవిధానాన్ని, భావనా పరంపరలను, సాంవేదనలను (feelings), ప్రవర్తనలను అనుసరిస్తారు. 'నేనెందుకిలా చేస్తున్నాను' అని ఆలోచించవలసిన అవసరమే వుండదు. ఒకవేళ ఎవరైనా అలా ప్రశ్నించినా కూడ వారు జవాబు యివ్వలేరు. అది వారిలో రక్తనిష్ఠమైన గుణము.

నిజం చెప్పాల్నంటే జీవితమంతా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ, భోజనం చేస్తూ, నిద్రపోతూ 'ఎందుకని ఇలా చేయాలి' అనే ప్రశ్న లేకుండానే నిత్యకృత్యంగా జరిగిపోతూంటుంది. అంతా అలవాటు ప్రకారం యాంత్రికంగా జరిగిపోతూంటుంది. నువ్వు ఒకానొక సమాజానికి చెందినపుడు, ఆ సమాజంలోని మర్యాదలను పాటిస్తావే కాని, మరో ఆలోచనలకు ఆస్కారం ఉండదు.

పైన వివరించిన విషయాలను బట్టి స్వస్వరూపము చాలా అరుదైన విషయమని (individuality is not at all the rule), ఎవ్వరికీ ఉండదని తెలిపోతుంది. 'నీ శరీరము, నీ స్వరూపము' అనే ఈ ప్రత్యేక కవచము లేకపోయినట్లైతే నీకూ ఇంకొకరికీ తేడాయే వుండదు. 'Individuality is a conquest' అని శ్రీఅరవిందులు అంటారు. సమిష్టి కంటే భిన్నమైన ఒక ప్రత్యేకమైన రూపాన్ని సంతరించుకోవటమనేది చాలా గొప్ప విషయం. దీనిని మీరు తేలికగా తీసిపారేసేరు జాగ్రత్త! అదొక గొప్ప సిద్ధి. *మీస మేషాలు లెక్కపెట్టుకుంటూ కూర్చుంటే జరిగేది కాదు! ఇది మొదటి దశ మాత్రమే. నువ్వు ఆ స్థాయికి జేరుకున్నప్పుడు దానిని దాటి మరొక చేతనాస్థాయిని జయించాలి.* ఉదాహరణకు నీ మనస్సునే తీసుకుందాం. ఇంతవరకు బుద్ధికౌశలంతో అధిరోహించిన స్థాయిలన్నిటిని, మానసిక నిర్మాణాల నన్నింటిని దాటిపోయి, నూతన శిఖరాలను ఆరోహించాలి. కాబట్టి మొట్టమొదట నీవొక ప్రత్యేక రూపాన్ని సాధించేందుకు చాలా కష్టపడాలి. ఇదంతా సాధించినా కూడ నువ్వు మొదటి సోపానానికే గదా చేరుతావు! అప్పుడు ఆ స్థాయిలో సుస్థిరంగా నాటుకున్నాక, మళ్లి పైచూపు,

శిఖరారోహణ, మరో చేతనా శిఖరంపై కాలుమోపి పతాకావిష్కరణ! మళ్లీ నిన్ను హెచ్చరిస్తున్నాను. నువ్వేం చేస్తున్నావో ఎందుకు చేస్తున్నావో ఏమాత్రం పరిశీలించుకోవడం లేదు! ...and afterwards one must demolish all that has been done in order to progress. But as you do not watch yourself doing things and as it is the custom – not everywhere, of course; let us say here – the custom to work, to read, to develop yourself a little, to try to do something, to form yourself a little, you do it quite naturally and without even watching yourself, as I said. మానవుల బాహ్యా స్వరూపాల పరస్పర సంఘర్షణలను అనుభవించినపుడే నువ్వు వేరే మనిషివని నీకు తెలుస్తుంది. ఇతర సమయాలలో నువ్వు రాముడువో, లక్ష్మణుడువో అనే ఒక మనిషివి; సంఘర్షణ చెంది యుద్ధం జరిగినప్పుడే వ్యత్యాసాలు బహిర్గతమౌతాయి. నువ్వు వేరే మనిషివి. ఇతరులతో రాపిడి లేనప్పుడు అది కూడా నీకు తెలియదు. నిజం చెప్పాల్నంటే మీ అందరికీ ఎక్కువ తేడా వుండదు. సూక్ష్మాతి సూక్ష్మమైన భేదాలు మాత్రమే.

మూలం: శ్రీమాత

స్వేచ్ఛానువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 9, pp, 43-46)

కొన్ని శతాబ్దాలుగా మానవాళి ఈ తరుణం కోసం వేచివున్నది. అది రానే వచ్చింది. అందుకని మన మాడుతూ పాడుతూ వృథాగా కాలం గడిపేందుకిది సమయం కాదు.

శ్రీమాత

(*CWM* Vol. 11, p. 307)

స్వస్వతంత్రమైన పురుషుడు

నువ్వు ఒక విలక్షణమైన మానవునిగా నిలబడాలి. పరిసరము లలో రకరకాల గాలులు వీస్తూండవచ్చు. ఉదా: కోపము, భయము మొదలైనవి. అవేవి నిన్నుంటవు. ఎందుకంటె నువ్వు నీ చైత్య భూమికలో సుస్థిరంగా నాటుకు పోయావు. అట్టివారే నిజమైన మానవులు. అంతేగాని ఐశ్వర్యము, కీర్తిప్రతిష్ఠలు ఆర్జించినవారు కాదు.

— సంపాదకుడు

చైత్యపురుమనితో మమేకమై తమ నిజస్వరూపమును తెలిసికొనిన వారు వారి బాహ్యజీవితమునుకూడ అంతరంగికము లోనుంచే నిర్వహించుకుంటారు. బాహ్యప్రేరణలకు ఏమాత్రము చలించరు. ఎందుకంటే అటువంటి ప్రేరణలొచ్చినప్పుడు ముందరే వాటిని చూసి అంతరంగిక సాధనకు దోహదముచేయు వాటిని ఆహ్వాని స్తారు, కాని వాటిని తిరస్కరిస్తారు. అట్టి వారి జీవితమే వేరు. వారి మనస్సు, సామాన్య మానవులవలె సంతగోలగా ఉండదు. ఆత్మచైతన్యమును పొందిన వారి జీవితము సామాన్యుల జీవితం వలె అస్తవ్యస్తంగా ఉండదు. వారు ఎప్పుడూ, ఎట్టి పరిస్థితుల లోను తికమకపడరు. వారు వేసే ప్రతి అడుగూ, చేయు ప్రతి చర్యా వారి లక్ష్యాన్ని ఉద్దేశించే ఉంటుంది.

అసలు మనుషులంటే వారు – ఈ సృష్టిలో ప్రాకృతిక శరీరములను ధరించియు మహోన్నతమైన స్థాయికి జేరుకున్న వారు. అనగా ప్రాకృతిక దోషములను పూర్తిగా జయించి శిఖరా గ్రానికి చేరినవారు. పరిణామదశలో ఉన్నత స్థాయి నందుకోగల వైతాళికులన్న మాట. వారు సిద్ధపురుషులు. ఆ స్థాయిని అందు కోనంత వరకు మనిషి ఇంకా జాంతవిక స్థాయిలోనే వున్నా డన్న మాట. లేక అప్పుడే మానవస్థాయి నందుకొన్నాడు. కాని అతనిని 'మనిషి' అనలేము. పైన ఉదహరించిన జీవినే మనం 'నిజమైన మానవుడు' అనాలి. అర్థమైందా? మీ అంతరంగం లోకి చూసుకొని చెప్పండి. మీరు 'మనుషులు' అవునో కాదో.

మీరు 'మనుమలు' అవుతారనే ఉద్దేశ్యంతో ఇదంతా మీకు చెబుతున్నాను.

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 6, p. 108)

తనను తాను తెలుసుకొనుటయే ఆత్మనివేదనకు మూలసూత్రము

'నిన్ను నీవు భగవంతునికి నివేదించుకోవటమే తరుణోపాయము' అని మన శాస్త్రాలు ఘోషిస్తున్నాయి. ఈ నివేదనంటే ఏమిటో మనం తెలుసుకోవాలి. దైవానికి సమర్పించుకునేందుకు నీ దగ్గ రేముంది? నీ అహంకారపు ముద్ద. అదయితే ఆయన కక్కరలేదు. ఇది గాలిలో తేలే వస్తువు మాత్రమే. అహంకారానికి వ్యక్తిత్వమే లేదు. నువ్వు నీ ఆత్మను దర్శించి శరీరాన్నంతా ఆత్మపదార్థంతో నింపేశాయాలి. అప్పుడే నువ్వు దైవానికి సమర్పించుకోవటం అర్థవంత మవుతుంది. — *సంపాదకుడు*

'అహం' ను దైవంతో ఐక్యం చేయాలి. అయితే ముందుగా తాను తానుగా మార్పు చెందటం ఆవశ్యకం. తాను పూర్తిగా రాగరహితుడు కావటమే తప్ప మరొక మార్గం లేదు.

కొంతకాలం క్రితం ఒక సాధకుని వద్ద నుంచి జాబు వచ్చింది. వర్తమానంలో సాహిత్యంగా చెలామణి అవుతున్న చవుకబారు నవలలు, నాటకాలు ఇత్యాది తాను బొత్తిగా చదవలేకపోతున్నట్లు వాపోయాడు. ఆ రచనలోని పాత్రలు, పాత్రధారులతో మమైకమై నరకం అనుభవిస్తున్నట్లు ఆవేదన వెలిబుచ్చాడు. సృష్టిలో ఈ తరహా వ్యక్తులను అనేకమందిని నిత్యము మనం చూస్తూనే ఉంటాము. వీరు గ్రంథపఠనంలో మునిగిపోయి, ఆ రచనలలో విశ్లేషింపబడిన పాత్రల గుణగుణము లన్నింటినీ తమకు

వర్తింప చేసుకొంటారు. అయితే విచిత్రంగా ఈ లక్షణం తమకు అబ్బినట్లు వారు ఏమాత్రం గ్రహించరు. మనము ఏ పని చేస్తు న్నప్పటికీ, దానిపై మనదంటూ ఒక ప్రత్యేకమైన ముద్ర పడి తీరుతుంది. ఇది సత్యము.

సృష్టిలో ఈ తీరు సహజం. గ్రంథస్థం చేయబడిన విష యాలు మననం చేసుకొన్నప్పుడు, ఒకరి నడవడి మనము వీక్షిం చినపుడుగాని మరొకరి సంకల్పాలను విశ్లేషించుకొన్నపుడుగాని, వాటి ముద్ర మనపై పడి కొద్దిగానో, గొప్పగానో మనలను ప్రభావితం చేయటం కద్దు. ఈ మనోగత దృశ్యాలు అంతరం గంలో తీవ్ర సంక్షోభానికి, సంఘర్షణకు గురి చేయగలవు. సముద్ర తరంగాలు, విద్యుత్ తరంగాలవలె విరామం లేకుండా ఈ సంఘ ర్షణ కొనసాగుతుంది. ఈ మానసిక సంక్షోభం బహిరంగంగా వ్యక్తం కాదు. తుదకు వీటిలోని బలమైన శక్తిని విజయం వరి స్తుంది. ఈ వత్తిళ్ళు అనేకం అయినప్పటికి, ఈ పోరు ఒంటరి పోరు కావటం చేత, వీటిపై విజయం ఆశించినంత సులభం కాదని తెలుసుకోవాలి.

ఇదంతా ఒక పర్యాయము సమీక్షించుకొంటే, జీవుని యొక్క నిలకడ లేమిని, ఊగిసలాడుచున్న ధోరణి యని గ్రహిం చవచ్చును. నేటి మానవుని తీరును అద్దం పడుతుంది.

కాబట్టి జీవుడు, స్వస్పృహతో, తాను తానై, రాగరహితుడై, సమగ్ర వ్యక్తిగా ఎదగటం అవసరం. బాహ్యాపరమైన వత్తిళ్లకు ఏమాత్రము తావుండ కూడదు. అయితే తన ఆధ్యాత్మ పురోగ తికి దోహదపడే అంశాలను స్వీకరించటం దోషము కానేరదు. అందుకు విరుద్ధమైన వాటిని తిరస్కరించటం ఆశ్చర్యం కలిగిం చదు. తాను తాను గావటంలో ఇదే పరమ రహస్యం. ఈ ఉన్నత స్థితికి చేరుకొన్నప్పుడు మాత్రమే తాను దైవానికి సమర్పించుకో గలడు.

ఇంతవరకు తేలిందేమంటే, తాను తానైతే గాని, దైవానికి సమర్పించుకోటం సాధ్యం కాదు. వివరించుకొంటె, భేద భావ స్వరూపమైన 'అహం' మరుగవటం అత్యవసరం. 'అహం' మరు

గవటమంటే ఆత్మార్పణమే శరణ్యమని గ్రహించాలి. ఆత్మార్పణకు తానంటూ ఒకడు వుండాలి. అందుకు స్వస్వరూపావిష్కరణ గావించుకోవాలి.

ఈ మాటల ధోరణితో నిన్ను తికమక పెట్టుతున్నట్లు భావిస్తున్నావేమో, ఇదంతా ఎందుకు చెబుతున్నానంటే, 'అహం' ను దైవంతో ఐక్యం గావించుటకు ముందుగా, తాను తానంటే ఏమిటో తెలుసుకోవాలి. నీకు స్వస్పృహ కలిగి ఒక స్వేచ్ఛా జీవునిగా, అనగా నిన్ను నిన్నుగానే తీర్చిదిద్దుటకు దాని అవసరమని తెలుసుకో. అందుకు భిన్నమైతే, అంతా తలక్రిందులైపోతుంది సుమీ! మళ్లీ చెబుతున్నాను. *తాను తాను గావటం కొరకే 'అహం' యొక్క అవసరమని గ్రహించటం అవసరం.*

ఇక తాను తానుగా మార్పు చెందటమంటే సర్వమూ ఆత్మ నివేదనమే గదా. ఇది శీఘ్రంగా ముగిసే ప్రక్రియ కానే కాదు. కొన్ని మాసాలు లేక సంవత్సరాలు పట్టవచ్చును. చైత్య కేంద్రాన్నే (psychic centre) ధ్యేయంగా సాధనను మలచుకొని స్వస్వరూపాన్ని ఆవిష్కరించుకోవాలి. అది పూర్వమే పునీతమై భగవద్దత్తమై పోయింది కాబట్టి, సాధనకు ఈ స్థానము కేంద్రమైనపుడు ఎల్లప్పుడు ఇదే విధంగా జరుగుతుందని గ్రహించుకోవాలి. ఈశ్వరానుగ్రహం కలిగి స్వస్వరూపాన్వేషణ తుది దశ సమీపించినపుడు, ఈశ్వరానుగ్రహాణంవల్ల అన్వేషణ ముగిసి సిద్ధి కలుగుతుంది.

ప్రశ్న: తల్లీ! స్వస్వరూపవంతులు బహు అరుదని తమరు సెలవిచ్చారు కదా!

అవును. అయితే సృష్టిలో మానవాళినంతా దృష్టిలో పెట్టుకుంటే వీరంతా స్వస్వరూపావిష్కర్త లెన్నటికి కాలేరు. వీరంతా కలగూరగంపవలె ఓ సర్వసమ్మేళనరాశి. శ్రీఅరవిందుల రచనలలో ఈ విషయం స్పష్టంగా చెప్పబడినది. వారి దృష్టిలో ఇతడు స్వస్వరూపాన్ని సాక్షాత్కరింపచేసుకొన్న స్వేచ్ఛా జీవి. ఈ స్థితిని పొందటం సులభం కాదు.

అయితే ఒకానొక కృపావిశేషము వలన, బలమైన ఆకాంక్షతో, తనను తాను తెలుసుకోవాలని తపిస్తున్నప్పుడు, అప్రయత్నంగా హృదయకవాటం తెరుచుకొని దివ్యానుభూతికి లోనుగావచ్చును. ఏ కారణంగానైనా ఆ అనుభూతి క్షణికమై ద్వారాలు మళ్లి మూసుకొన్నప్పటికి, ఈతనికి జరుగు నష్టము లేశమే. ఆ దివ్యానుభూతి ముద్ర స్మృతిలో నిలిచిపోయి, ముమ్ముందు సాధనకు ఉపకరిస్తుంది. రేపో మాపో నీకున్నూ ఈ అనుభూతి కలుగవచ్చును.

ప్రశ్న: తల్లీ! ఈ 'అహం' తో మనము ముడిపడటానికి కారణం ఏమిటి?

బహుశః ఆ 'అహం' అవసరం కొంతవరకు ఉండి యుండవచ్చును. 'అహం' లేకపోతే స్వస్వరూపావిష్కరణ ప్రశ్న ఉదయించదు. ఆ ఉన్నత స్థితి, ప్రాప్తించిన తరువాత, 'అహం' అణగారిపోతుంది. ఇక అంతరించినట్లే. అయితే ఈ స్వస్వరూప స్థితి ప్రాప్తించినప్పటికీ, తమ స్థితిని ప్రదర్శించుకొనుటకు ఈ 'అహం' ను కొందరు ఉపయోగించటం చూస్తున్నాము. వీరంతా దీనిని దూరం చేసుకోవటానికి ఎటువంటి ప్రయత్నం చేయలేక పోవటం దురదృష్టము.

అయితే నేను మాత్రం ఈ 'అహం' ను అణచివేయటం విషయంలో మీరు ఏమరుపాటు పడకుండా ప్రతి క్షణం గమనిస్తాను. సత్యాన్వేషణకై తగిన సలహాలు, సూచనలకు కొదవ లేదు. మీరంతా యౌవనదశలో నున్న సాధకులు. అంతరంగమును పటిష్టము చేసుకొని, కఠోరదీక్షతో కొన్ని సంవత్సరాలు శ్రమపడాలి. మనస్సు స్వాధీనమై, సంకల్పబలము సిద్ధింపగా, స్థితిగతులను, నెమరువేసుకొన గలదు. అందువల్ల కాల వ్యవధి తప్పనిసరి. బాల్యదశలోనే ప్రారంభిస్తే యౌవనదశ చేరుకొన్నప్పటికి కొంత పురోగతి కనిపిస్తుంది. సాధ్యమైనంత వరకు సాధన ముందుగనే ప్రారంభించటం అత్యంత శుభము. ఎల్లప్పుడు అంతర, బాహ్యప్రవృత్తుల గతిని విశ్లేషించుకొంటూ, వీటి మూలము విచారించుకోవాలి. అపరిపక్వ దశలో అనగా ప్రవృత్తుల గతి విశ్లేషిం

చుకొనుటలో శక్తిహీనుడైనప్పుడు, మనస్సులో ఉదయించే అనేక ప్రశ్నలకు, సందేహములకు జవాబు లభించదు.

నీవు అన్యుల సాంగత్యములో నున్నప్పుడు మీ మధ్య వెలువడే భావతరంగాల గూర్చి నీ వెన్నడైనా దృష్టి సారించావా! నీపై ఆ భావతరంగాలు చూపగల ప్రభావం గురించి నీకు ఇసుమంతైన అవగాహన లేదు. అసలు నీవు నిద్రమత్తులో ఉన్న సంగతే తెలియని మందమతివి. ఈ విషయం కూడా నీకు అవగాహన లేదు. ప్రతి నిత్యము ఇదే ధోరణి సాగిపోతున్నది. ఇక నీ అధ్యాత్మిక జీవితానికి, నీ సాధనకు ఇంతే సంగతులు!

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: శ్రీ శరణ్

(*CWM* Vol. 6, pp. 256-61, 333-36)

ఒకే శరీరం – అనేక వ్యక్తిత్వాలు, అనేక గమ్యాలు

నీ శరీర మొక్కటే అయినప్పటికి నిజానికది అనేక దినుసుల సంపుటి. మనోప్రాణిక దైవికములు నీలో నిక్షిప్తమై ఉంటాయి. వాటి వాటి బలాలతో నిన్ను తాడిస్తూ ఉంటాయి. పాపం నువ్వు ఆ శక్తుల చేతిలో ఓ కీలుబొమ్మవి. చైత్యసంపర్కం కలిగినప్పుడు గాని నీవు నిజమైన మనిషివి కాలేవు. – సంపాదకుడు

మనిషి బాహ్యాస్వరూపము ఒకటే అయినప్పటికి అందులో అనేక భూమికలు నిక్షిప్తమై వుంటాయి. ఒక్కొక్కసారి ఒక్కొక్క భూమిక ఆవిష్కారమౌతుంది. దేని జీవితం దానిది. కాని ఇవన్నీ ఒకే శరీరంలో ప్రవర్తించటం వలన – ఆ సంపుటి – ఒకే వ్యక్తి అనే భ్రమ కలిగిస్తుంది. నీ స్థూలశరీరం వలెనే నీలో ఓ ప్రాణిక పురుమడు, ఓ మనోమయ పురుమడు, ఓ చైత్యపురుమడు ఉంటారు. దీనిని అర్థం

చేసుకొనుట అంత సులభం కాదు. కోరికలు, మనోవికారములు ఉద్రేకాదులతో గూడిన జీవితం గడుపుతున్నప్పుడు ప్రాణిక పురుషుడు అధిపతి. నీవు ఆధ్యాత్మిక కృషిలో మనఃపూర్వకంగా, నిస్వార్థంగా సత్కార్యాలు చేస్తున్నప్పుడు నీలో చైత్యపురుషుడు ఆధిపత్యం వహిస్తున్నాడు.

*

ఈ సందర్భంగా శ్రీమాత ముందుచూపు (*CWM* Vol. 12, pp. 77-79) అనే వ్యాసంలో ఈ విషయాన్నే వివరిస్తూ ఇలా అన్నారు.

"మనం ఒకే అస్తిత్వం కానేరము. సామాన్యమైన తర్కాని కి అందే ఏకైక గమ్యంగల అస్తిత్వం కాదు మనది. చాలా మంది జీవితం సంక్లిష్టమై తలాతోకా లేకుండా ఉండడం గమనిస్తూంటాం. మనకి జరిగే సంఘటనలను గురించి ముందరే తెలియకపోవటానికిదే కారణం.

కొందరి విషయంలో విధి చాలా సంక్లిష్టమై వారికి జరిగే సంఘటనలు అకస్మాత్తుగానూ అనుకోని విధంగానూ జరుగు తుంటాయి.

'ప్రతి ఒక్కరూ ముఖ్యంగా తెలుసుకోవలసినది ఏమనగా – జీవజాలమంతా ముఖ్యంగా మానవులు అనేక తత్త్వాల సమ్మే ళనమై వాటి కవి ఒకదానితో ఒకటి పెనవేసుకొని ఒక్కోసారి పరస్పరరూపకములుగాను, కొన్ని సార్లు వ్యతిరేకిస్తూ ఒక దానితో ఒకటి పోటీ పడుతూంటాయి.'

మనలో అనేక వ్యక్తిత్వాలున్నాయి. ఈ వ్యక్తిత్వాలు, ఒక దానితో మరొకటి సానుకూలత కలిగినపుడు ఆ మానవునిలో మంచి బుద్ధికౌశలమో, కర్మకౌశలమో రాణిస్తాయి. కానీ, సాధార ణంగా అలా జరగదు. ఈ వ్యక్తిత్వాల పొందిక సాధారణంగా పొసగదు. ఒక వ్యక్తిత్వం పరిపూర్ణతను సాధించడానికి జ్ఞానా ర్థియై ముందుకు పురోగమిస్తుంటే మరొక దానికి వినోదమూ, భోగలాలసత్త్వమూ కావాలి. ఈ వ్యక్తిత్వాలు ఒక దానితో మరొ కటి పొసగనపుడు వ్యక్తి జీవితము అసంబద్ధ మవుతుంది. నిజా నికి ఇది సర్వసాధారణమే.

శ్రీమాత తన వ్యాసంలో –

"మానవునిలోగల వ్యక్తిత్వాలలో ప్రతి ఒక్కటి ప్రత్యేక పరిధిని కలిగి స్వీయ నిశ్చయ తత్త్వమున కనుగుణముగా ప్రత్యేక గమ్యం కలిగి ఉంటుంది. ఈ సంకల్పాల సమ్మేళనములో వివిధ ములై విజాతీయతను కలిగి వ్యక్తియొక్క గమ్యాన్ని నిర్దేశిస్తుంది."

ఒక వ్యక్తి అనేక వ్యక్తిత్వాలు కలిగి వుండవచ్చును. పది కాని, ఇరవైకాని ఉన్నాయనుకుందాం. ప్రతీ ఒక్కటీ ప్రత్యేకమైన గమ్యం కలిగి ఉంటుంది. భౌతిక ప్రపంచంలో వ్యక్తిత్వం అనగా మానవ శరీరమే. అందువలన మానవ శరీరంలోగల వ్యక్తిత్వాలు ప్రత్యేక గమ్యాన్ని కలిగి వుంటాయి. దాని వలన ఒక దానితో ఒకటి పొత్తు కుదరక పోరాటాలతో, సంఘర్షణలతో అంతరంగ అస్వస్థతకు దారి తీస్తాయి. బలమైన వ్యక్తిత్వం 'అర్భకుల' పై ఆధిపత్యం వహించటమేగాక వీటిని తలెత్తకుండ అణచివేస్తుంది. అందువలన మిగిలిన వ్యక్తిత్వాలు నిద్రావస్థలో వుండి సమయం కొరకు వేచి వుంటాయి. అనుకూల సమయంలో అకస్మాత్తుగా బయటపడి జీవితాన్ని తారుమారు చేస్తాయి – ఆ వ్యక్తి జీవితం అస్తవ్యస్తమైపోతుంది. ఒక రోజు ఓ పని చేస్తాడు. రేపు మరో కార్యం చేబడతాడు....

అలాంటి వారంతా భౌతిక జీవితంలో మునిగి వుంటారు. అందువలన అతి కొద్ది విషాదం కూడా వారిని పూర్తిగా కదల్చి వేస్తుంది. నిజమైన సామరస్యం కలిగిన వ్యక్తిత్వం అంతరంగ స్థితులను (వ్యక్తిత్వాలను) తెలివిగా సరి చేస్తుంది. పుట్టుకకు ముందే యీ సవరింపు అలవోకగా ప్రభావితమవుతుంది. కానీ అది అరుదుగా సంభవిస్తుంది. సరియైన విజ్ఞానము, క్రమశిక్షణ ద్వారా యీ సవరణ సాధింపబడుతుంది. దీనిని సాధించుటకు ఒక వ్యక్తి గట్టి కృషి చేసి, చైత్యపురుమని కేంద్రంగా చేసుకుని వివిధము లైన వ్యక్తిత్వాలను చుట్టు పొందుపరచవలసి వుంది.

శ్రీమాత *"వ్యక్తిగత క్రమశిక్షణ లోనూ, సంకల్పబలం లోనూ, ఈ వ్యక్తిత్వాల మధ్యగల సంబంధాలను క్రమబద్ధతను మార్చవచ్చును. ఈ వివిధములైన నియతి వాదాలన్నీ (determini-*

sms) చైతన్యం యొక్క కేంద్రీకరణ ననుసరించి ఒక దానిపై ఒకటి వివిధ రీతులలో పని చేస్తుంటాయి. వాటి సంకీర్ణత ఎల్లప్పుడూ మారుతూనే వుంటుంది. కనుక ముందుగా చూడలేము" అంటారు.

గణితంలో ఒక్కోసారి అనేక సంఖ్యలను గుణించాల్సివచ్చినప్పుడు ఆ సంకీర్ణత అగణనీయమై ఓ బ్రహ్మరాక్షసిలా తయారవుతుంది. అట్లే నీలో అనేక గమ్యాలు కలిగి వుండి ఒక సమయంలో ఆధిపత్యం కలిగిన భాగాన్ననుసరించి వివిధ సంయోగములతో వున్నప్పుడు జరగనున్నది తెలుసుకోగలుగుట సులభతరం కాదు. చైతన్యదశలో కూడా యిట్లే జరుగుతుంది. ఒక గమ్యం ఒక వ్యక్తికి ప్రాతినిధ్యం వహిస్తుంది. అవి ఒక దానిపై మరొకటి పనిచేయుట వలన జరుగు విషయాలు భయాన్ని గొలుపుతాయి. అందువలన వాటిని ముందుగా చూడలేము. విశ్వధర్మాలన్నీ వాటికవే స్వతంత్రంగా పని చేస్తుంటాయి. ఈ విశ్వంలోని చిత్రవిచిత్ర రూపాలన్నిటికి మూల మిదే.

“జీవితాన్ని సుఖసంతోషాలకు ఆలవాలంగా మలచుటకు ఏదైనా మార్గమున్నదా? వున్నది! అది నీ చేతన. ఆ చేతనను వున్నతస్థాయిలో నిలబెట్టాలి. నీ జీవనసరళంతా నీ చేతనాస్థాయి కణుగుణంగా నడుస్తుంది. ‘నువ్వు మహోన్నత చేతనాస్థాయిలో వున్నట్లయితే నీకంతా మంచే జరుగుతుంది’ అని చెప్పటం ముమ్మాటికి నిజం. కాని ఆ స్థాయి నందుకోవటం అందరికి సాధ్యం కాకపోవచ్చు. ఏం పరవాలేదు. నీ కేదైనా ప్రమాదం కాని, విషమ పరిస్థితికాని ఎదురైనప్పుడు వెంటనే నువ్వు ప్రార్థించి, తీవ్రంగా ఆకాంక్షించి ‘నీ ఇచ్ఛయే జరుగు గాక’ అని అనుకొని పూర్తిగా దైవానికి నివేదించుకోవాలి. అప్పుడు దైవము నీ మొరనాలకిస్తాడు. చిత్తశుద్ధితో చేసిన నీ పిలుపుకు జవాబు వచ్చి, నీకు జరుగబోయే ఘటన మారిపోతుంది. నీ కనుకూలంగా మలచబడుతుంది. ఇటువంటి ఘటనలనే అందరూ చూసి ‘అద్భుతం అత్యద్భుతం’ అని అనుకుంటారు.

చైతన్య స్థాయి మనిషి నెలా రక్షిస్తుందో చూద్దాం!

ఒక వ్యక్తి అతని కార్యాలయమునకై బయలుదేరుతాడు. ఇంటి నుండి కొంత దూరం వెళ్లిన తరువాత ఏదో మరచిపోయానని గుర్తుకు వస్తుంది. వెనక్కు మరలి తాను మరచిన దానిని తీసుకుని వస్తూన్నప్పుడు తాను వెనుకకు తిరగకుండా ముందుకు అడుగు పెట్టినట్లయిన మరణించి వుండేవాడు. ఆ ప్రదేశంలో ప్రాణాంతకమైన సంఘటన జరిగింది. ఈ వ్యక్తి చైతన్యంలో ఏదో వెనుకకు వెళ్లమని చెప్పడం ద్వారా అతడు రక్షించబడతాడు. దీని అంతరార్థం యిదే. చైతన్యం ప్రవేశించుట ద్వారా జరగబోయే విధి మారుతుంది. ఈ వ్యక్తిలో రెండు గమ్యాలున్నాయి. ఒకటి అతని చావును మరొకటి అతని ప్రాణాన్ని కోరుకున్నాయి.

ప్రశ్న: దీనిని కాకతాళీయం (అనుకోకుండా జరిగిన సంఘటన) గా చెప్పొచ్చా?

కాదు. అకస్మాత్తుగా జరిగేది తప్పక అసంగతం లేక అసంబద్ధమవుతుంది. అకారణంగా జరిగేది జీవితమే అసంబద్ధమని నమ్మకం కలిగితే ఇంకా నేర్చుకోవలసింది చాలా ఉంది. జీవితం చాలా నిబద్ధత కలిగి ప్రతి చిన్న విషయం నిర్ధారింపబడే వుంటుంది. ఏ విషయమైనా అలవోకగా జరిగింది అనిపిస్తే విధి నిర్ణయాల గురించి కించిత్ జ్ఞానం కూడా లేదన్న మాట. జీవితమంతా లెక్కలేని శాసనాల కలవేత. వాటిని గురించి బొత్తిగా తెలీనపుడు యీ శాసనాల ప్రకారం ఏది జరిగినా నీకు అద్భుతం అనిపిస్తుంది.

'పవిత్ర' ఇలా చెప్పారు. "గణితంలో అనేక సంఖ్యలు మూకుమ్మడిగా ఒకేసారి వర్తించినప్పుడు అవన్నీ స్వతంత్రంగా పని చేస్తుండగా వచ్చే ఫలితం అకస్మాత్తుగా వస్తుంది. దీనినే 'ఛాన్స్' అంటారు. అది అలా కనపడుతుంది."

ఎవరైతే వారి వారి చైతన్య పురోగమనానికై కృషి చేస్తారో, వారి జీవితాలలో ఒకప్పుడు జరిగిన సంఘటనలు ఒకప్పుడు దురదృష్టకరంగా కనపడి 15 సం॥ తర్వాత అవి ఒక ఆశీర్వాదంగానో కృపాకటాక్షంగానో, గొప్పవిగానో కనపడుతున్నట్లు తెలుసు

కుంటారు. నీయొక్క అత్యున్నత చైతన్యాన్ని సామాన్య జీవనం లోనికి తెచ్చుకున్నప్పుడు నీ జీవితంలో ఒక మంచిని తెస్తుంది. ఇది స్పష్టమైన విషయం.

ఉన్నతిని సాధించిన వారికీ అనుభవం క్రొత్త కాదు. దుర దృష్టమనేది వారి సోపానానికి మొదటి మెట్టు. ఆ సంఘటన లేకుండా వారు పురోగమించలేరు. అంతర్గత దృష్టి కలిగిన వారు తమ ఉన్నత చైతన్యస్థాయి లోనికి ఇచ్ఛాపూర్వకంగా ప్రవేశించి నపుడు తమకు జరిగిన మహోపకారాన్ని చూడగలిగి గ్రహించ గలడు.

కానీ దీనిని గ్రహించడానికి మనఃపూర్వకమైన కృషి ద్వారా ఉన్నతిని సాధించాలి. నిజాయితీ లేనపుడు నీ జీవితా ర్గతం లోకి తొంగిచూసే దృష్టి అలవడదు. నిన్ను నువ్వు అంచనా వేసుకోగలిగినపుడు 'నేను ఎంత అల్పజీవిని' అనుకోగలగాలి.

మూలం: శ్రీమాత

స్వేచ్ఛానువాదం: ఎస్.ఎస్. లక్ష్మి

(*CWM* Vol. 5, p. 134; Vol. 15, pp. 308-15)

In the depths of your consciousness is the psychic being, the temple of the Divine within you.

The Mother

(CWM Vol. 3, p. 7)

దైవేచ్ఛను నెరపటమెలా?

జీవితంలో ఒక్కొక్కసారి నువ్వు ఒక పని చేసిన తరువాత అయ్యో! ఎందుకట్లా చేశానో అని బాధపడతావు. నీ నిమ్న ప్రకృతే దానికి కారణము. నీ సుప్తచేతన కూడా ప్రాకృతిక దోషములకు నిలయము. ఒక్క మానసిక విషయములే కాదు, శారీరక వ్యాధులు కూడా సుప్తచేతనలో నుంచే వస్తాయట. నీ అనుమతి లేనిదే అలా జరగదు. ఇది నీకు తప్పని సరేం కాదు. ఉన్నత చేతనను పొందినట్లైతే నువ్వు అక్కడ కాపలా కాసి దుష్టశక్తులను అక్కడికక్కడే తిప్పికొట్టవచ్చు. — సంపాదకుడు

"ఇదంతా బయటనుండి వచ్చే ప్రభావమేనండీ!" అంటూ పరిస్థితులను తిట్టుకోవటం మామూలే.

ఓ పీడగాలి వీచింది. అంతే. ఒక్క క్షణం చేతన క్షీణించింది. అంతే. "ఆహా! నేను సచైతన్యంగా లేను" అనుకుంటావు. దీని కంతటికి కారణం నీవు ఆకాంక్షించవు కాబట్టి.

నీకు దైవేచ్ఛను పాటించడం తెలియదులే. దైవేచ్ఛను తెలుసుకోవడం చాలా ముఖ్యమైన విషయం. నిజంగా దైవేచ్ఛను ఉటంకించటం నీకు తెలియదు.

సమైక్యపరచుకొనుట

సంకల్పం అనేది చాలా ముఖ్యమైన విషయం. నిజమైన సంకల్పం కోసం నిన్ను నీవు పూర్తిగా సమైక్యపరుచుకోవాలి. నిజానికి వ్యక్తిగా వుండాలంటే ముందు తనను తాను సమైక్యపరచుకోవాలి. శుద్ధ వ్యతిరేక ధోరణులకు ఆకర్షింపబడుతూ, తనను తాను తెలుసుకోకుండానే వ్యక్తి మూడొంతులు జీవితాన్ని గడిపేస్తాడు. మరి అలా ఎందుకు చేస్తాడు? అతడు బాహ్యాప్రభావాల పుట్ట. అంతేకాదు అతని నడవడి, శక్తులు, చర్యలు, ప్రతిచర్యలు ఏవియు అతని స్వంతములు కావు. కాబట్టి విడిగా వ్యక్తి లేడు. తనకు ఆత్మబలం వుందని, సంకల్పబలం వుందని తెలుసుకోవడం

ప్రారంభించినప్పుడు వ్యక్తిగా కావడం ప్రారంభమవుతుంది. అయితే అతడు సమైక్యం చెందనిదే అతనికి ఆత్మబలం సిద్ధించదు.

నీ యిచ్ఛయే జరుగుగాక

ఆత్మబలం సిద్ధించిందా, ఇక అప్పుడు *'నీకు కావలసినదే నాకు కావాలి'* అని దైవంతో అనగలవు. అంతకు ముందు మాత్రం అలా అనలేవు. ఎందుకంటే – దైవం వాంఛించేది నువ్వు వాంఛించాలంటే – నీకు ఆత్మబలం – సంకల్పం వుండాలి. అవి లేకపోతే నువ్వు దేన్నీ సంకల్పించలేవు. సంకల్పం రావాలంటే – ముందు దాన్ని ఇష్టపడాలి. దాన్ని మరీ ఎక్కువగా ఇష్టపడాలి. దైవం ఏమి చేయాలని వాంఛిస్తున్నాడో దానిపై నీకు ఎక్కువ మక్కువ వుండాలి. దేవునికి సమర్పించి ఆయనకు అంకితం చేసే ఆత్మబలం నీకు లేదు.

Something like that, gelatinous, like jelly-fish... there... a mass of good wills – and I am considering the better side of things and forgetting the bad wills – a mass of good wills, half-conscious and fluctuating....

*

ప్రశ్న: శ్రీమాతా! కొన్ని తప్పులు జరుగుతూ వుంటాయి. అవి తప్పులని తెలుసు. అయినప్పటికి ఆ తప్పులను చేయకుండా వుండలేకపోతున్నాము. ఎవరో మమ్మల్ని బలవంతపెట్టినట్లుగా వుంటుంది.

నిన్ను బలవంతపెట్టేది ఇంకెవరు – నీ నిమ్నప్రకృతే! నీ అవచేతనలోనుంచి వచ్చే ప్రేరణలు నిన్ను శాసించి నీ చేత తప్పుడు పనులన్నీ చేయిస్తూ వుంటాయి. వాటికి లొంగిపోవటమో లేక గట్టి పట్టుదలతో నీ స్వశక్తి మీదనే నిలబడివుండటమో నీ చేతులలోనే ఉన్నది. అంతా నీ నిర్ణయము మీదనే ఆధారపడి వుంటుంది.

ఆఖరికి ఒక జబ్బుకి లొంగిపోవటమో లేదా అనే నిర్ణయం కూడ నీ చేతుల్లోనే వుంటుంది! ఇంకా చెప్పాలంటే, అసలు నువ్వు బ్రతికివుండాలో మరణించాలో అనేది కూడా నీ చేతు

ల్లోనే వుంటుంది. దానిని నిర్ణయించే క్షణం ఒకటి వస్తుంది. అయితే అలా జరిగేందుకు నువ్వు అతిజాగృతమైన చైతన్యస్థితిలో వుండాలి. అటో ఇటో తేల్చుకుండేందుకు ఒక్క క్షణం వ్యవధి వుంటుందంతే – సెకండులో నూరోవంతనుకోండి. అంతకు ముందర నీవేమీ చేయలేవు. ఆ తరవాతనూ చేయలేవు. నీ నిర్ణయానికి ఒక్క క్షణం వ్యవధి వుంటుందంతే. అప్పుడు కనుక నువ్వు పూర్తి జ్ఞానంతో వున్నట్లయితే ఆ నిర్ణయాన్ని వెంటనే తీసుకోగలవు.

కాని సాధారణ విషయాలలో మరీ అంత క్షణిక వ్యవధే కాకుండా నువ్వు నిర్ణయం తీసుకుండేందుకు కావలసినంత సమయముంటుంది. విధి లేక లొంగిపోవటమో లేక ఒక గట్టి నిశ్చయానికి కట్టుబడి వుండటమో నీ చేతుల్లోనో వుంటుంది. నీ మనస్సును దిట్టం చేసుకొని సత్యానుగుణంగానే ప్రవర్తించ దలచుకున్నట్లయితే, క్షుద్రప్రేరణలను తిరస్కరించి తిప్పికొట్టే శక్తి నీకుంటుంది. అలా కాకుండా 'నన్నది బలవంతం చేసింది నేనేమి చేయలేకపోయాను' అనుకుంటే అది నీ బలహీనతకు సంజాయిషీ చెప్పుకోటం తప్ప మరేం కాదు. నువ్వు సత్యాన్ని ఎంచుకోలేదన్న మాట అంతే. ఎందుకంటే దానినాదరించటమా తిరస్కరించటమా అనేది నీ చేతుల్లో వుంటుంది. కాని సర్వసాధారణంగా జరిగేదేమంటే 'అది నాకంటే బలంగా నన్నాకర్షించింది' అని సర్ది చెప్పుకుంటావు. అది బలంగా వుండటం దాని తప్పా? ఈ క్షుద్ర వ్యాపారాలు నీకు చెందినది కానే కావు! నువ్వొక చైత్యపురుషుడివి, నీకు ఆత్మ వుంది. ఆ ఆత్మయొక్క ఉపకరణము నీవు. నువ్వు దాని పాలనలో వుండాలిగాని ఆ క్షుద్రశక్తులకు దాసోహము కాకూడదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: మాదిరాజు రంగారావు; పున్నమరాజు నాగేశ్వరరావు, అరోధృతి, ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

(ఏప్రిల్ 2003 'అఖిల' నుండి)

(*CWM* Vol. 6, pp. 348, 343-44)

వ్యక్తి అంటే ఎవరు?

ఈ సృష్టియొక్క మౌలిక సత్యాన్ని గురించి మనం తెలుసుకోవాలి. అఖండ పదార్థం అణువణువులుగా చీలిపోవటం ద్వారా ఈ సృష్టి ఏర్పడింది. ప్రతి ఒక్క అణువు స్వతంత్రురాలు. దేని దారి దానిదే. అంతా అరాజకమే. అయితే అఖండత్వము కూడ ప్రతి ఒక్క ఖండములోను దాగి ఉన్నది. అణువు ప్రమాణం పెరుగుతుంది. అఖండమౌతుంది. నువ్వు కూడా అంతే! నీ నిజ చైతన్యాన్ని పొందినప్పుడు దైవానికి నీవొక చక్కటి ఉపకరణము కాగలవు.

— సంపాదకుడు

అసలు వ్యక్తి అంటే ఏమిటో ఎవ్వరైనా చెప్పగలరా?

చాలమంది 'నేను' అని చెబుతారు. వారి ఆ 'నేను' వారి భావనలో, అనుభూతిలో, ఆలోచనలో, శరీరంలో ఒక భాగం అని వారి ఉద్దేశ్యం. ఆ 'నేను' అస్తమానం 'ఒకేలా' వుండదు. మారిపోతూ వుంటుంది. అంచేత అల్లాంటి 'నేను' లు అసంఖ్యాకంగా వుంటాయి. ఈ 'నేను' లు అన్నీ మారిపోతూ వుంటాయి. అయితే యిన్ని 'నేను' ల్లో 'ఒకేలా' నిలిచే అసలు 'నేను' ఏది? అంటే కచ్చితంగా చైత్యపురుమడే (psychic being).

మార్పులేకుండా ఒకేలా వుండాలి అంటే చావకూడదు. చావే వుంటే అది అలా వుండలేదు. అంతేకాదు ఆ 'నేను' అనుభవించే అనుభవం దానికి అంటకూడదు. అంటే అదే అనుభవ స్వరూపమూ కాకూడదు. నదీగర్భాన్నే (river-bed) నది అనుకోవడాన్ని ఉదాహరణగా తీసుకొని శ్రీమాత యిలా చెప్పారు.

నదీగర్భం అసలు నది కాదు. అది ఆ సమయానికి అలా అనిపిస్తుంది. అంతే. నిజానికి పోలికల వల్ల ఏ ప్రయోజనమూ వుండదు. కాని ఈ మనుషులు పోలికల్ని తెస్తూ వుంటారు. సరే.

మనమూ మన నదీగర్భం నుండి కాస్త ముందుకు వెడదాం. ఒకటి మాత్రం నిజం. జీవితం కూడా నదిలాగే వుంటుంది.

నదిలో 'ఒకేలా' వుండేది 'నీరే' కదా? కాబట్టి ఆ నీరే లేకపోతే – నదే లేదు కదా? సరే. నదిలోని నీటి బిందువులు అన్నీ ఒకేలా వుంటాయా? వుండవు. అలాగే వ్యక్తిలో నిలకడగా ఒకేలా వుండేది 'జాతి చైతన్యం'. ఆ చైతన్యమే వ్యక్తికి నిజమైన ఊపిరి. బయటకు కనపడే వ్యక్తి మారిపోతాడు. కాని చైతన్యంలో ఏ మార్పూ వుండదు. ఆ చైతన్యమే అన్ని ఆకారాలలోనూ వుంటుంది. అన్నిటినీ ఒక త్రాటి కట్టేది అదే. అన్ని ఆకారాల లోనూ నిలకడగా వుండేది 'అదే'.

'అదే' సృష్టిలోని గొప్ప రహస్యం. చైతన్యం ఎల్లెడలా (అంతటా) ఒక్కటే. అదే తనను తాను విస్తరించుకొనుటకై చిన్న చిన్న శకలాలుగా విడిపోతుంది. అలాంటి ఒక్కొక్క శకలమే ఒక్కొక్క వ్యక్తి. ప్రతీ వ్యక్తీ యిలాగే ఈ పద్ధతిలోనే ఆవిర్భవి స్తాడు. వీళ్లందరిలో వుండే 'చైతన్యం' ఒక్కటే. ఈ స్థితి అనం తంగా ఇలా కొనసాగుతూనే వుంటుంది. ఇలాగే అనేక వ్యక్తులు ఆవిర్భవిస్తున్నారన్న మాట. వ్యక్తులుగా వీళ్లంతా వేరు వేరు. కాని చైతన్యస్వరూపం మాత్రం ఒక్కటే. వ్యక్తి ఏర్పడానికి కారణమైన ఈ అనంత చైతన్యం వ్యక్తిగా రూపొందగానే తన నుండి వేరైపో తుంది. తన నుండి దూరమైపోతుంది. వ్యక్తికీ తనకూ సంబంధం లేకుండా పోతుంది.

కాని వ్యక్తి తనలోని అనంతచైతన్యాన్ని గుర్తించినప్పుడు అది అనంతచైతన్యంలోని భాగమే అని తెలుసుకుంటాడు. అంటే ఆ అనంతచైతన్యమే తన నుండి తానే తనను తెలుసుకొనేలా మరో తాను అయ్యిందన్న మాట.

ఇక్కడ నేను 'అహం' అన్న మాటని కావాలనే ప్రస్తావిం చటం లేదు. ఎంచేతంటే 'అహం' అనేది ఒక 'అసత్యం', ఒక 'భ్రమ', నేను (అహం) అనుకొనేది ఒక అసత్యం. ఒక భ్రమ. దీని అంతస్తత్వమైన అసలు చైతన్యమే అసలు నిజం. ఈ 'అహం' అనేది ఆ రూపం పొందడానికి ఆ క్షణాన అవసరం. అంచేత నిజమైన చైతన్యాన్ని తెలుసుకొన్నప్పుడు ఈ 'అహం' కనుమరు గైపోతుంది. అసలు వుండదు.

ఆ చైత్యపురుషుడే అసలు వ్యక్తిత్వము (real individuality). ఆ దివ్యచైతన్యమే నీలా రూపొందింది అన్న మాట. కాని చైతన్యంలో ఇలా విడిపోవడమూ వ్యక్తిగా వుండడమూ అనేది ఏదీ లేదు. నీ కంటూ ఒక ప్రత్యేకమైన వ్యక్తీకరణ విధానం వుంటుందని నీకు తెలుసు. కాని ఆ వ్యక్తీకరణ ఏమిటి? అంటే 'ఒకేలా' వుండే దివ్యచైతన్యం యొక్క ఒక రూపం. అంతే. ఎలాగ అంటే నీవూ ఆ దివ్యచైతన్యమూ ఒకరినొకరు చూసుకొంటూ హాయిగా క్రీడి స్తారన్న మాట. అంటే ఒకే చైతన్యం రెండుగా అయింది అన్న మాట. ఇలా రెండుగా అవడం ఎందుకు అంటే ఈ సృష్టి జర గాలి కనుక. సమస్త జీవవస్తుజాలం ఏర్పడాలి కనుక. అలా రెండయి హాయిగా క్రీడించవచ్చు కనుక. నిజానికి ఇలా రెండుగా అవడం లేదు. అది ఒక ఆభాస అంతే.

*

మహాచైతన్యము ఖండఖండాలుగా చీలిపోయేందుకు కారణం — ఈ శకలాలను మళ్లి తనలో చేర్చుకుండేందుకే. తత్కారణంగా ప్రతి యొక్కరి లోను, ఈ వేర్వేరు జీవరాసు లన్నిటిలోను, *ఒకే ఆకాంక్ష పైకి యెగతన్నుతూ వుంటుంది. ఆత్మసమర్పణ తొణికి సలాడుతుంది.* ఈ వేర్వేరు వ్యక్తులు జీవించుటకు అసలు కారణం ఇదే. మరి సృష్టియొక్క పరమోద్దేశ్యాన్ని నువ్వు పాటించాలి గదా.

ముఖ్యంగా కావలసింది ఇదే. ఇది ఒక్కటే. ఇదే శాశ్వతం. మిగతాదంతా వట్టి దొమ్మలాట.

మూలం: శ్రీమాత

భావానువాదం: ఎమ్మెస్కే

(*CWM* Vol. 4, pp. 172-74; Vol. 3, p. 63; Vol. 11, p. 185)

ఏకరూప ధారణకు తొలి మెట్టు

నిన్ను నీవు సంస్కరించుకోవాలని ఎంత ప్రయత్నించినా అది జరగదు. ఎందుకని? నీది పాక్షిక చైతన్యము. నీ దృష్టి విశాలము కానంత వరకు నిన్ను నీవు సమీకరించుకోలేవు (unification of the being). పాండిత్యము కేవలం పుస్తకాధీనం కాకూడదు. ప్రత్యక్షంగా దానిని నిరూపించుకోవాలి. అనంత చైతన్యం అంటే ఏమిటో నువ్వు తెలుసుకున్నప్పుడు నీ మనస్సులో చెలరేగే సమస్తమైన అభీష్టములను దాని సమక్షమున నిలబెట్టాలి. అప్పుడే ఏవి దైవికములో ఏవి అదైవికములో తెలుస్తుంది.

— సంపాదకుడు

మీరెప్పుడైనా మీ చైతన్యాన్ని, మీ వ్యక్తిత్వాన్ని ఒకటిగా చేయాలని ఆలోచించారా? మీరు ఒక క్షణం ఒకలాగా, ఇంకోసారి ఇంకోలాగా ఆలోచిస్తున్నారని గమనించారా? ఒకసారి చేద్దామని నిర్ణయించుకున్న పనిని చక్కగా చేయగలరు. ఇంకోసారి చేయలేకపోతున్నట్టు గమనించి తికమక పడ్డారా? 'మీది' అనే ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వంలో ఇన్ని భిన్నాతిభిన్నమైన అంశాలు అసలు ఎందుకున్నాయో, ఎందుకు అన్ని వేళలా లేవో తెలుసుకోగలిగారా?

ఒక గురువు పర్యవేక్షణలో యోగాభ్యాసం చెయ్యని వారికి కొన్ని సమస్య లెదురవుతాయి. అట్టివారు సాధారణ జీవనంలో అనుసరించే నీతినియమాలని శ్రద్ధగా పాటించినప్పటికి యోగంలో తమకి కోరుకున్న ప్రగతి రానందుకు ఆందోళన చెందుతుంటారు. ప్రగతి లేకపోవడానికి రెండు కారణాలుంటాయి – సాధారణంగా ప్రతి ఒక్కరూ తమ చైతన్యాన్ని, ఆలోచనా సరళినీ *సమర్థించుకోడానికే ప్రయత్నిస్తున్నారు తప్ప సవరించుకోవాలనే ఉద్దేశంతో ఉండరు.* అసలు ఈ ప్రపంచంలో మనం గీటురాళ్లుగా పెట్టుకున్న నీతినియమాలు అప్రమాణములు. అందుకే, మీ చైతన్యజీవనానికి సంస్కరణలో మొదటగా మీరు మంచి ఊహాశక్తి సహాయంతో మీలో వున్న వివిధ ఆలోచనలన్నింటినీ

అత్యంత పవిత్రమయిన భగవత్ సన్నిధిలో పరిశీలనకి సమర్పి స్తున్నట్లు ఊహించుకో గలగాలి.

మొట్టమొదట్లో ఇది కేవలం మీ ఊహే తప్ప వాస్తవం కాదు అని తెలిసినా, ఇది మీ పరిమిత చైతన్యం నుంచీ, మీ సంకీర్ణ నైతికనియమాల నుంచీ బయటపడటానికి సహకరిస్తుంది. ఎందుకంటే, మీరు 'మీ ఆలోచనలు' అనే పరిమిత చైతన్యాన్ని 'అనంత' 'శాశ్వత' చైతన్యం ముందు సమర్పిస్తున్నారు. ఈ 'అనంతం' 'శాశ్వతం' అనే రెండు పదాలు మొదట్లో అర్థరహితంగా అనిపించినా, అవి మిమ్మల్ని మీ పరిమిత దృక్పథం దాటించి, అన్ని విధాలా అనంతమైన చైతన్యంచే పరీక్షింపబడేలా చేసినప్పుడు, ఆ స్థాయిలోని విలువలు సాధారణ మానవుల ఆలోచనా సరళికి భిన్నంగా వుంటాయని తెలుసుకుంటారు. సరైన సంపూర్ణ చైతన్యసాధనకి ఇదే మార్గం.

మీకు తెలిసిన నైతికసూత్రాల ఆధారంగా మీ ప్రవర్తనని విశ్లేషించుకోవడం మొదలుపెడితే, అవి దివ్యచైతన్యపు విధానాలకి భిన్నంగా వుంటాయి కనుక, ఎప్పటికీ మీ లక్ష్యం చేరుకోలేకపోవడమే కాక, దానికి విరుద్ధంగా వెడతారు. ఇలా అంటే, దైవత్వం నీతిహీనమని ఎప్పుడూ అనుకోకండి – ఎంతమాత్రం కాదు. కానీ, ఆ నియమాలు సాధారణ మానవులకి అర్థమయ్యేవి కావు.

అన్నిటికంటే క్షేమమైన పద్ధతేమంటే, ఎప్పుడూ భగవదేచ్ఛని అనుసరించి నడిచే ప్రయత్నం చెయ్యడం. కానీ చిక్కేమిటంటే, ఆ భగవన్నిర్ణయ మేమిటో తెలియదే! ఏం పరవాలేదు. నిస్సందేహంగా, ఆ భగవదాశేన్ని వినడం కష్టమే కాని, దుర్లభం కాదు. మీరు యోగమార్గంలో తొలిదశలోనే వున్నా, మీ హృదయాంతరాళాల నిశ్శబ్దంలోంచి, స్థిరంగా, ప్రశాంతంగా వినవచ్చే ఆ ఆదేశాన్ని మీరు వినగలరు.

ఆ భగవదాదేశం సూచన వినాలంటే, పూర్తి ఆర్ద్రత, నిజాయితీ, స్వచ్ఛత అవసరం. అదే లేకపోతే, మీ అహం మీకు చెప్పే మాటలనే దివ్యాదేశమని పొరపడుతూ, మిమ్మల్ని మీరే

మోసగించుకుంటూ, ఎన్నో తప్పులని ధైర్యంగా కొనసాగిస్తారు. నిజాయితీగా వుంటే మాత్రం, మీ మార్గంలో ఇటువంటి తప్పులు జరగవు. ఆ ఆదేశం మీకు ఏ రూపంలో అందుతుందో కచ్చితంగా చెప్పడం కష్టం. కచ్చితంగా ఒక స్వరమని కానీ, ఒక అనుభూతి అని కానీ ప్రత్యేకంగా చెప్పలేని ఒక సున్నిత, సునిశిత సూచన వస్తుంది. మీరు ఈ మార్గంలో సవ్యంగా వెళుతున్నంత సేపు, అంతా సామాన్యంగా, సాధారణంగానే వుండి, ప్రత్యేక సూచనలేవీ వుండవు. ఇదంతా ముందుకు సాగాలంటే ప్రప్రథమంగా మీలో ప్రతి క్షణం ప్రతి పనీ దైవేచ్ఛానుసారమే చెయ్యాలనే నిరంతర తపన అత్యావసరమని వేరే చెప్పనవసరము లేదు కదా! సరే, ఈ దృష్టిలో కొనసాగుతుంటే, అంతా సవ్యంగా సక్రమంగా వుంటూనే, ఉన్నట్టుండి మీ మనసులోనో, మీ హృదయంలోనో, ఒక్కోసారి మీ కడుపులో ఏదో కలవరం, ఏదో తెలీని చిన్న అలజడి, బాధగా అనిపిస్తుంది. సాధారణంగా ఎవ్వరూ దీన్ని ఒక సూచనగా గుర్తించరు. పట్టించుకోకుండా తోసిపారేస్తారు. మీ సాధారణ దినచర్యలో ఇటువంటి చిన్న ఇబ్బందికరమైన భావం అకారణంగానే మళ్ళీ మళ్ళీ కలగవచ్చు. అప్పుడు మీరు ఇది గమనించుకోడం నేర్చుకోవాలి. ఒక్క క్షణం ఆగి, ఆ ఇబ్బందికి కారణమేమిటో ఆలోచించుకోవాలి. ఇలా చేస్తే, మీరు దేవేచ్ఛకి విరుద్ధంగా, మీ అహం వల్ల తీసుకున్న ఒక నిర్ణయమో, పనో, ఆలోచనో ఈ బాధకి కారణమని తెలిసిపోతుంది.

మీ అహం ఒక చిక్కని నల్లని మచ్చలాగా మీ స్వచ్ఛమైన మార్గంలో కనిపిస్తుంది. 'అహం' ఏ విషయాన్నయినా తన ఇష్టాఇష్టాల దృష్టి నుంచి, తనకు ఇష్టమయిన కోణం నించే చూస్తుంది. తనకి ఇష్టమయినవన్నీ మంచి అనీ, కానివన్నీ చెడు అనీ తీర్మానిస్తుంది. ఈ 'అహం' అనే పొర వున్నప్పుడు ఏది నిజమో పూర్తిగా పరిశీలించలేము. మీకు నిజంగానే సత్యమైనదీ, సవ్యమైనదీ తెలుసుకోవాలని వుంటే, మీ 'అహం' నుంచి ఒక్క అడుగు వెనక్కి వేసి గమనించడానికి ప్రయత్నించండి. మీకప్పుడు

మీలో అకస్మాత్తుగా కలిగిన చిరు అలజడికి హేతువు మీ అహం స్వేచ్ఛగా తీసుకున్న నిర్ణయాలే అని తెలిసిపోతుంది. మీ 'అహం' ముకుళించి, ఘనీభవించిన చీకటి చుక్కలాగా అనిపిస్తుంది. ఎంతో ఓర్పుతో మీ ఉన్నత చైతన్యస్థాయి నుంచి ఈ కరుడుకట్టిన అహానికి దాని పొరపాటేమిటో చిన్నచిన్నగా వివరిస్తే, క్రమక్రమంగా మాయమవుతుంది.

ఇది మొదటి ప్రయత్నంలోనే, మొదటి రోజే సాధించగలరనను. కానీ పూర్ణ విశ్వాసంతో కృషి చేస్తే తప్పక విజయం సాధించగలరు. అదే కృషి కొనసాగిస్తే, ఏదో ఒక రోజున మీ వికాసానికి, ప్రశాంతతకీ అడ్డుగా వున్న ప్రలోభాలూ, వికారాలు అన్నీ తొలగిపోతాయి. ఈ అహంతో కూడిన ఆలోచనలు, నిర్ణయాలే మీ వికాసానికి అడ్డుగోడలు. ఈ సాధన కొనసాగాక, మీరు ఈ మార్గంలో మొదలుపెట్టిన పరిస్థితికీ, ఆ తరవాత దశలకీ చాలా తేడా వుందని తెలుస్తుంది. మొదట్లో అర్థమవనివీ, తెలియనివీ ఎన్నో విషయాలు తెలుస్తాయి. దృఢ నిశ్చయముంటే, విజయం తథ్యం. ఈ తొలి మెట్టు, మీ ఇచ్ఛ, మీ చైతన్యం ఎల్లవేళలా ఆ దివ్యచైతన్యాన్ని వ్యక్తీకరించేలా అవడానికి చేసే కృషి ప్రయత్నించదగినదే.

ఈ సాధనలో మొట్టమొదట మీ చైతన్యంలోని అన్ని కోణాలనీ, వాటి వాటి కార్యకలాపాలనీ, ఆలోచలనీ గమనించాలి. వీటన్నిటినీ దేనికి దానిగా, వేరు వేరు భాగాలుగా గుర్తిస్తేనే మీలో భిన్న ప్రవృత్తులలో కలిగే ఉద్వేగాలకీ, ఆలోచనలకీ మూలం గుర్తిస్తారు. ఇది చాలా క్లిష్టమయిన పనే – దీనికి పూర్తి ఏకాగ్రత, నిజాయితీ అవసరం. ఎందుకంటే, మానవస్వభావంలో ఎవరి మనసైనా సహజంగా అతని ఆలోచనలనీ, చర్యలనీ సమర్థిస్తూనే వుంటుంది. అందువల్ల మన ఆలోచనలలోనూ, చర్యలలోనూ పొరపాట్లు జరగకుండా వుండాలంటే, వాటన్నిటినీ ఎంతో జాగ్రత్తగా పరిశీలించి, పరిపూర్ణ చైతన్యమనే ఉత్తమ న్యాయస్థానంలో వచ్చే నిష్పాక్షిక తీర్పుకి లోబడి తలవొగ్గాలి. సత్యమార్గంలో ప్రగతి సాధించి, నిజచైతన్యాన్ని తెలుసుకుని, ఈ

భూమ్మీదికి మనం వచ్చిన ఉద్దేశం తెలుసుకోవాలంటే, క్రమం తప్పకుండా మన సత్యాన్వేషణకి ఆటంకం కలిగించే వాటిని వదిలివేయాలి. క్రమక్రమంగా మన అన్ని ఆలోచనలనీ చైత్య పురుషునికి అనుగుణంగా మలచవచ్చు. నిరంతర కృషి వల్లే ఇది సంభవం. ఓర్పుతో, పట్టుదలతో ఈ జీవితాన్ని ఎన్నాళ్లయినా కొనసాగించి విజయం సాధించాలనే నిశ్చయం అవసరం.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: బి. వరలక్ష్మి

(*CWM* Vol. 4, pp. 80-81, 87-88; Vol. 12, pp. 3-4)

తనను తాను తెలుసుకొనుట

మహాపురుషులను చూసినపుడు 'ఆయన చాలా గొప్ప యోగి, ఎప్పుడూ కళ్ళు మూసుకొని ఉంటాడు. కాబట్టి ఆయనకేం తెలుసులే' అనుకుంటావేమో! కాని ఆయన జ్ఞాని. కళ్లు మూసుకున్నప్పటికీ జాగృతమై ఉంటాడు. ఉదా: ఒక మనిషి ఆయన దగ్గరకు వెళ్దామనుకుంటాడు. ఆయన కోపంగా ఉంటాడు. ఆ సంగతి ఆయనకు ముందరే తెలుస్తుంది. అతని కోపం ఆయన యోగ దృష్టికి ముందరే కనపడుతుంది. — సంపాదకుడు

తనను తాను తెలుసుకొనుట అనగా, వ్యక్తి తనలోని అంతర్గత సత్యాన్ని గురించిన ఎరుకను పొందుట, తన అస్తిత్వము నందలి వివిధ భాగాలను గురించి, అవి నిర్వర్తించవలసిన పనులను గురించిన అభిజ్ఞతిని పొందుట. ఏ పనిని ఎందుకు చేయాలో నీకు తెలియాలి. నీ ఆలోచనలు నీకు తెలియాలి, నీ భావాలు, నీ చేతలు, నీ కదలికలు, నీకు గల సమర్థత మొదలగు వాటన్నింటిని గురించిన అవగాహన నీకు కలగాలి. తనను తాను తెలుసుకొనుట మాత్రమే చాలదు. తనను తాను నియంత్రించుకో గలగాలి.

ప్రతి క్షణము ఒక ఆకాంక్షను కలిగి వుండాలి.

సాధ్యమైనంత చిన్నప్పుడే ఈ విద్య నభ్యసించాలి. ఎన్నేళ్లయినా ప్రయత్నాన్ని సడలించకుండా కొనసాగించాల్సిందే. అనగా పిన్నవయసు నుండే నిన్ను నీవు అధ్యయనం చేసుకొనుటను, నిన్ను నీవు తెలుసుకొనుటను, నెమ్మదిగా నిన్ను నీవు నిగ్రహించుకొనుటను ఆరంభించవచ్చు. అలాగే, నీవు 'వృద్ధుడవు' అయినప్పటికీ వయస్సు పైబడిన వాడవయినప్పటికీ, నిన్ను నీవు మరింత బాగా తెలుసుకునే ప్రయత్నాన్ని, నిన్ను నీవు మరింతగా అదుపులో వుంచుకునే ప్రయత్నాన్ని మానకూడదు.

వ్యక్తి తనను తాను పరిపూర్ణుడుగా తీర్చిదిద్దుకొనుటకు గాను, మొదటగా అతను తనను తాను తెలుసుకోవాలి. ఉదాహరణకు, యిలాంటి పరిస్థితి నీ జీవితంలో చాలా సార్లు తప్పక తటస్థపడి వుంటుంది. ఎవరో ఒకరు వున్నట్లుండి నిన్ను, 'నీవు అది ఎందుకు చేశావు?' అని ప్రశ్నిస్తారు. సరే, వెంటనే వచ్చే సమాధానం, 'నాకు తెలియదు' నిన్నెవరయినా, 'దేనిని గురించి ఆలోచిస్తున్నావు?' అని అడిగితే 'నాకు తెలియదు' అంటావు. 'ఎందుకు అలసిపోయావు?' 'నాకు తెలియదు' 'ఎందుకు సంతోషంగా వున్నావు?' 'నాకు తెలియదు' ఇదీ వరస. ఓ యాభై మందిని, ఆలోచించుకొనుటకు అవకాశ మివ్వకుండా, అమాంతంగా, 'నీవు అదెందుకు చేశావు?' అని ప్రశ్నిస్తే, వారు గనుక అంతర్గతంగా 'మేల్కొని' వుండనట్లయితే, 'నాకు తెలియదు' అని సమాధానమిస్తారు. (ఇక్కడ నేను మాట్లాడుతున్నది ఆత్మజ్ఞాన శిక్షణ నభ్యసించిన వారి గురించిగాని, తమను తాము పూర్తిగా జయించినవారి గురించి గాని కాదు. వారిని వారు సమీకరించుకొని, ఏకాగ్రతను పొంది సరైన సమాధానాన్ని యివ్వగలరు, కాని అందుకు కొద్ది మాత్రం సమయం పట్టవచ్చు). కాని నిన్ను నీవు శ్రద్ధగా గమనించినట్లయితే యిలా జరుగుతుంది. నువ్వు ఏదో ఒకటి అంటావు, కానీ అలా యెందుకని అన్నావో నీకు తెలియదు – మాటలు నీ నోటి నుండి బయటపడిన తర్వాత గానీ, నీవు చెప్పదలచినది యిది కాదు అని గమనిస్తావు. మాట వరు

సకు, నీవు ఎవరినో చూచుటకు వెళ్లవలసివస్తే, వారితో మాట్లా డబోయే మాటలను ముందుగానే సిద్ధపరచుకుంటావు. కానీ ఆ సంబంధిత వ్యక్తి ఎదుటకు పోగానే, నీవేమీ అనలేవు, లేదా వేరే మాటలు నీ నోటి నుండి వస్తాయి. ఎంత మేరకు యెదుటి మనిషి యొక్క సాన్నిధ్యము నీపై ప్రభావము చూపి, నీవు సిద్ధపరచు కున్న మాటలను మాట్లాడనీయకుండా ఆపిందో చెప్పగలవా? నేను మాట్లాడేది పరస్పర ప్రభావాలు యెంత స్పష్టంగా ప్రస్ఫుట మవుతాయన్న దానిని గురించి. నీ ప్రకృతి పైన యేది పని చేస్తుంది, యేది విఘాతాన్ని కలిగిస్తుంది అనే దానిని గురించి. వ్యక్తికి లేనిది యిదే. ఉదాహరణకు, ఒక వ్యక్తి ఉన్నట్లుండి బాధపడటమో లేక సంతోషంతో వుప్పొంగడమో జరుగుతుం టుంది, కాని, 'ఇది ఇందువల్ల' జరిగింది అని యెవరు చెప్ప గలరు? ఇది తెలుసుకోవడం చాలా కష్టం. అంత సులభమేమీ కాదు. వ్యక్తి పూర్తిగా 'మేల్కొని' వుండాలి; నిరంతరం అత్యంత శ్రద్ధతో పరిశీలించగల స్థితిలో వుండాలి.

రోజుకు పండ్రెండు గంటలు నిద్రిస్తూ మిగతా సమయంలో 'నేను మేల్కొనే వున్నాను' అని అనే వారున్నారు! రోజుకు ఇరవై గంటలు నిద్రిస్తూ మిగతా సమయం సగం నిద్రలో వుండేవారు కూడ వున్నారు!

ఇంత శ్రద్ధాపూర్వకంగా గమనించగల స్థితిలో నుండుటకు గాను, చెప్పాలంటే, నీ చైతన్యముయొక్క కేంద్రముతో నిరంతర సంపర్కము కలిగి యున్నటువంటి ఆంటెన్నా (antennae) నీకు ప్రతి చోటా వుండాలి. దీని వలన ప్రతి విషయాన్ని నీలో నమోదు చేసుకొన గలుగుతావు, క్రమపద్ధతిలో ఏర్పాటు చేసుకొనగలుగు తావు. ఈ విధంగా అయితే, ఆకస్మిక పరిణామాలు నిన్ను కల వరపరచవు, నీవు వంచించబడవు, నీవు అన్యధా భావించబడవు, నీవు మాట్లాడాలనుకున్నది తప్ప వేరొకటి మాట్లాడవు. కాని, మామూలుగా, యెంతమంది యీ స్థితిలో మనగలరు? 'చైతన్య వంతుడ వగుట' అని నేనడంలో గల కచ్చితమైన అర్థం యిదే. నీ ప్రస్తుత స్థితిగతుల నుండి, పరిస్థితుల నుండి యెక్కువ ప్రయో

జనాన్ని కోరుకుంటే, నీవు పూర్తిగా మేల్కొని వుండాలి. నీవు ఆకస్మిక సంభ్రమాశ్చర్యాలకు లోను కాకూడదు, ఎందుకో తెలుసుకోకుండా పనులను చేయకూడదు, విషయాలపై అవగాహన లేకుండ మాట్లాడకూడదు. నిరంతరం మెలుకువతో వుండాలి.

విభిన్న వ్యక్తిత్వాలు మీలో లేవని, జీవితమంతా శక్తుల యొక్క చైతన్యములయొక్క, ప్రకంపనల యొక్క అన్నిరకముల కదలికల యొక్క నిరంతర వినిమయములతో కూడినదని కూడ నీవు తెలుసుకోవాలి. ఒక గుంపులో చూడు: ప్రతి యొకరు త్రోసి నట్లయితే అందరూ ముందుకు సాగుతారు, అందరూ గనుక వెనుకకు తగ్గితే ప్రతి ఒక్కరు వెనుకకు వస్తారు. నీ అంతరంగం లోను, నీ చైతన్యములోను జరిగేది యిలాగే వుంటుంది. అన్ని వేళలా యెన్నో శక్తులు, ప్రభావాలు, నీ పైన పని చేస్తుంటాయి, విఘాతాలను కలిగిస్తూంటాయి. ఇది వాతావరణంలో వాయువు వలె వుంటుంది. నీవు పూర్తిగా మేల్కొని వుండనట్లయితే యివి నీలో ప్రవేశిస్తాయి. నీ లోనికి బాగా చొచ్చుకొనిపోయి, తిరిగి నీలో నుండే వచ్చినట్లుగా బయల్పడినప్పుడు గాని వాటిని గురించిన అవగాహన నీకు కలుగదు. అధైర్యంతో ఆందోళన చెందిన వారు, ఆగ్రహావేశాలతో వూగిపోతున్నవారు, విచారంతో క్రుంగిపోతున్నవారు ఎవరికైనా తారసపడినట్లయితే, వారు కూడ ఉన్నపళంగా అధైర్యపడి, ఆగ్రహం చెంది, విచారానికి లోను కావడం ఎన్నిసార్లు జరుగదు? ఇలా యెందుకు జరుగుతుందో వారికే తెలియదు. కొందరితో ఆటలాడుతున్నప్పుడు, నీవు చాలా బాగా ఆడగలుగుతావు, కాని, మరి కొందరితో ఆడినప్పుడు నీవు అసలు ఆడలేకపోతావు. ఇలా యెందుకు జరుగుతుంది? దుర్మార్గానికి దూరంగా వుండే అతి నెమ్మదస్తులు సైతం యెప్పుడైనా అల్లరిమూకలతో కలవడం సంభవిస్తే, వారు కూడ అకస్మాత్తుగ కోపోద్రిక్తులవుతారు? ఇలా జరగటానికి కారకులెవరో ఎవరికీ తెలియదు: ఇది యేదో పీడ గాలి వీచినట్లు వుంటుంది. ఇలాంటి ప్రకంపనలను విడుదల చేయగల వారుంటారు. ఇతరులు తెలియ

కుండానే వాటికి ప్రతిస్పందిస్తారు. అతి చిన్న విషయం నుండి అతి పెద్ద విషయం వరకూ ప్రతీదీ యిలాగే వుంటుంది.

ఒక గుంపులో తన స్వతంత్రాన్ని నిలద్రొక్కుకొని ఉండాల్నంటే అతను తనను తాను పరిపూర్ణంగా తెలుసుకోవాలి. అన్ని మిశ్రమాలకు అతీతమైన ఆత్మను గురించి తెలుసుకోవాలి. అనగా, నేను దేనినయితే నీ అస్తిత్వపు పరమ సత్యము అని అంటానో, దానిని గురించి తెలుసుకోవాలి. సమిష్టి ఆలోచన, సమిష్టి సూచనలు, వ్యక్తిగత ఆలోచనలపై తమ తీవ్ర ప్రభావాన్ని తరచుగా కనపరుస్తూంటాయి. విశేషమేమంటే యెవరు కూడ గమనించరు. ప్రతి వారు తాము 'అదే మాదిరి' గ ఆలోచిస్తున్నామని నమ్మతారుగాని అసలు నిజం, 'అదే మాదిరి' గ ఆలోచించేది సమిష్టి గాని, వ్యష్టి కాదు. సమిష్టి యెప్పటికీ వ్యక్తికన్నా అల్పమైనదే. ఒకే వర్గానికి చెందిన ఒకే మాదిరి గుణముగల వ్యక్తులను తీసుకో. వారు గుంపులో కలవకుండా ఏకాంతంగా వున్నప్పుడు, గుంపులో నున్న అదే వర్గానికి చెందిన యితరుల కన్నా రెండు రెట్లు ఉన్నతంగా వుంటారు. ఆ గుంపులో అస్పష్టతల మిశ్రమము వుంటుంది. చైతన్యరహితస్థితి లోనికి తప్పక జారిపోతావు. దీనిని తప్పించుకొనుటకు ఒకే ఒక మార్గం వున్నది. తనను తాను తెలుసుకొనుట, మరింత ఎక్కువ చైతన్యముతో నుండుట, మరింత శ్రద్ధ గలిగి వుండుట.

ఈ చిన్న అభ్యాసాన్ని చేసి చూడు. రోజు ఆరంభంలో యీ విధంగా అనుకో, 'నేను మాట్లాడేదానిని గురించి ఆలోచించకుండా మాట్లాడను.' నీవు మాట్లాడేదంతా ఆలోచించే మాట్లాడతానని నీ నమ్మకం కదూ! అది యెంత మాత్రం నిజం కాదు. నీవు యే మాటను అనకూడదనుకున్నావో, అదే నీ నోటి నుండి వచ్చేందుకు సిద్ధంగా వుండటం యెన్నోసార్లు జరుగుతుంది. దానిని బయటకు రాకుండా ఆపటానికి ఒక మనఃపూర్వక ప్రయత్నం చేయుట అనివార్యమవుతుంది.

ఆ విధంగా, క్రమక్రమంగా, నెమ్మదిగా, పట్టుదలతో, ముఖ్యంగా అతి జాగ్రత్త, అత్యంత శ్రద్ధ వున్నట్లయితే, వ్యక్తి

చైతన్యవంతుడవుతాడు, తనను తాను తెలుసుకొనుటయు, తదుపరి తన మీద తాను ఆధిపత్యము వహించుటయు నేర్చుకుంటాడు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: ఎ. కైలాసపతి, జానకి

(*CWM* Vol. 4, pp. 34-37)

స్వస్వరూపావిష్కరణ

చైత్యపురుషుడు చైత్యపురుషుడంటారు. ఇదేమిటో తెలియదే! అది నీలో నిరంతరం ప్రకాశిస్తూ ఉండే దివ్యజ్యోతి. 'ఔరా! ఈ సంగతి నాకు తెలియదే! దీనిని గురించి తప్పకుండా తెలుసుకోవలసినదే' అని నీ కనిపించడం లేదు. మరి ఆలస్యమెందుకు? తక్షణమే ఆ అన్వేషణ మొదలుపెడదాం! — సంపాదకుడు

నీ నిజవ్యక్తిత్వం నీకు ఎప్పుడు తెలుస్తుంది? అంతరంగ చైత్యపురుష తత్వానుభూతి కలిగినప్పుడు. అంతవరకు నీవు గుంపులో ఓ గోవిందయ్యావి మాత్రమే! ఎన్నెన్నో విరుద్ధ శక్తులు నీలో భేటీ పడుతూ వుంటాయి. ఆధ్యాత్మిక పురోగతికి ఆత్మసంబంధియైన చైత్యసత్వాన్ని గుర్తెరగాలి. అప్పుడే రూపాంతరీకరణం సాధ్యమవుతుంది. మిగిలిన (ప్రాణిక మానసిక) విభాగాలు అజ్ఞానంలో వుంటాయి. మనసు నిన్ను తప్పు త్రోవ పట్టిస్తుంది. ఉత్సాహంగా మనసులో ఏ మెరుపు మెరిసినా అది దివ్యకాంతిగా భ్రమింపచేస్తుంది. సందేహానికి తావు ఇవ్వని నిర్దిష్టత, సత్య సంధత మనసుకు వుండదు. ప్రాణికశక్తులను చూసి దైవీశక్తులుగా పొరపడుతుంది. చైత్యపురుష తత్వమే నీలోని దైవానికి తిరుగులేని సాక్షి. *చైత్యపురుష తత్వంతో క్షణంపాటు సంసర్గం కలిగినా అది నీకు దైవంపై చెక్కుచెదరని దృఢవిశ్వాసానికి ఆలంబన మవుతుంది.*

నిజసత్వాన్ని తెల్సుకోవటం యెలా? 'అది తప్ప నాకు మరేదీ అక్కర్లేదు' అన్న ఆర్తితో కూడిన ప్రగాఢ ఆకాంక్ష ద్వారా! చైత్యపురుష తత్వంతో ఒక్క క్షణమైనా ప్రభావితులు కానివారు సాధారణంగా వుండరు. కాకపోతే ప్రభావితులు కావటం మాత్రమే సరిపోదు. తాదాత్మ్యం చెందాలి. పరిపూర్ణత కోసం తీవ్రంగా ప్రేరేపితుడవు కావాలి. మూలస్థాన మేదో తెలుసుకోవాలి. భావోద్వేగాన్ని శుద్ధచైత్యము (pure psychic) మసగ లేకుండా నిలిచి వెలిగే దీపం, అవరోధా లన్నిటినీ అధిగమించి దివ్యకాంతిలో పైకెగసి వెలిగే దీపకళిక. ఈ దివ్యకాంతితో నీవు మమేకమైనపుడు దివ్యసత్యానుభూతి నీకు కలుగుతుంది. ఈ ప్రపంచం చేసే వక్రభాష్యాలన్నీ నీకు అవగతమవుతాయి.

నీ స్వీయ వ్యక్తిత్వాన్ని (individual self) నిజచైత్యంతో (psychic self) మమేకం చెయ్యాలి. స్వీయవ్యక్తిత్వం కలగాపులగంగా వున్నా అనేకత్వంలో ఏకత్వంగా నిలిచి వుంటుంది – నిరంతరంగా సాగిపోయే నది తన ఉనికిని పోగొట్టుకొనకుండా వున్నట్లు. నీ సాధారణ వ్యక్తిత్వము, నీ స్వస్వరూపపు ఛాయ మాత్రమే, సాధారణ వ్యక్తిత్వం శారీరక, ప్రాణిక, మానసిక భూమికలలో పలు రకాలుగా బురిడీలు కొడుతూ అస్థిరంగా వుంటుంది. చైత్యంతో తాదాత్మ్యం చెందినపుడది స్థిరపడుతుంది. అపుడే నీవు నిశ్చలుడవుగా ఆధ్యాత్మిక సాధకుడవు కాగలుగు తావు.

చైత్యపురుమని పురోగతికి కీలక సూత్రం ఏది?

పరిపూర్ణ వ్యక్తిత్వ వికాసం. నీ స్వీయ వ్యక్తిత్వం, దానికి అనుబంధ సర్వానుభవాలు దివ్యచేతన కేంద్రంగా వ్యవస్థీకరింపబడాలి. చైత్యపురుమని లక్ష్యమే అది!

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

(*CWM* Vol. 3, pp. 124-25; Vol. 4, p. 149)

మొదలు పెట్టడమెలా?

ప్రశ్న: మానవ శరీరంలోని అన్ని భాగాలు ఒకే విధమైన ప్రవర్తనను కలిగి వుండునట్లు చేయటమెలా?

నీ నిశ్చయాన్ని గట్టిగా అమలు చేయాలి. నీ మాట వినని భాగాలను, అల్లరి పిల్లల్ని ఎలా అదుపు చేస్తావో అలా చేయాలి. చాలా ఓర్పుతో ఆ విభాగాలను బుజ్జగించి నచ్చచెప్పాలి.

నీ అగాధ సీమలలో ఒక దేవాలయముంది. అందులో నీ చైత్యపురుషుడున్నాడు. నీలోని విభిన్న భాగములన్ని, వ్యతిరేక పోకడలన్ని ఈ కేంద్రమునకు విధేయమై, దానితో సారూప్యము జెందాలి. ఎప్పుడైతే నీవు చైత్యపురుషజ్ఞానాన్ని పొంది దాని ఆకాంక్షకు వశమవుతావో అప్పుడిక నీ సందేహాలు, సమస్యలు సమసిపోతాయి. ఇది కొంతకాలం పట్టవచ్చు ననుకో, అయినా చివరకు విజయం తథ్యం! *ఎప్పుడైతే నువ్వు ఒకసారి 'నేను నీ వాడినే' అని దైవానికి విన్నవించుకొంటావో ఆయన తన అంగీకారాన్ని తెలియపరుస్తాడో, ఇక నిన్నెవరూ ఆపలేరు.* ప్రపంచమంతా కోడై కూసినా నిన్నాపలేరు. నీ కేంద్ర సత్త దైవానికి సమర్పించుకున్నప్పుడు అసలు సమస్య తీరిపోయినట్లే. నీ బాహ్యా స్వరూపము చాలా జడమైనది. సామాన్య మానవులలో ఈ పై పొర చాల దట్టంగా వుంటుంది. లోపలి దైవసాన్నిధ్యం దానికి కలగనే కలగదు. అంతర్జీవి ఒక్కసారి 'నే నిక్కడున్నాను. నేను నీ వాడినే' అని ఎప్పుడైతే అంటాడో, అప్పుడు నీ బాహిరాంతర్యాల మధ్య ఒక వారధి ఏర్పడినట్లే. కొంచెం కొంచెం ఆ దట్టమైన పొర పల్చబడటం మొదలు పెడుతుంది. అది పూర్తిగా మాయమైపోయినప్పుడు బాహిరాంతర్యము లొకటై పోతాయి.

*

మానవ శరీరం ఒకటే అనిపించినా, అందులో అనేక విభాగాలుంటాయి. ఇవన్ని పరిపరి విధాల నిన్నేడిపిస్తూ వుంటాయి. నీ చైత్యపురుషుడంటే ఎవరో నీకు తెలిసినప్పుడు వాటన్నిటినీ దానితో సమైక్యపరచాలి – కనీసం ఆర్ద్రమైన ఆకాంక్షతోనైనా ఒకటి

చేయాలి. నీలో ఈ సమైక్యత జరగనంత వరకు నీలో భిన్న స్వరూపాలు తప్పవు.

దీనిని ఎలా సాధించాలి అనేదే ప్రశ్న. నీలో ఏవోవో కదలికలు జరుగుతూండవూ? ఆలోచనలు, ఫీలింగ్సు, సంవేదనలు, ఆవేశాలు, ప్రతిక్రియలు చెలరేగిన వెంటనే వాటిని నీ కేంద్రచేతన ముందర, చైత్యపురుషుని సమక్షంలో పెట్టాలి. కేంద్రసత్తతో సజాతీయమైన వాటికి అనుమతి లభిస్తుంది. విజాతీయమైన వాటికి లభించదు. అవి తిరస్కరించబడటమైనా లేక పరివర్తింపబడుటమైనా జరుగుతుంది.

ఈ ప్రక్రియ కొద్ది రోజులలో జరుగుతుందనుకుంటున్నావేమో? కొన్ని సంవత్సరాలు పడుతుందని తెలుసుకో! ఫలించినప్పుడు నీలో సమైక్యత రాణించినట్లే. మార్గము సులభమై పయనం సునాయసంగా గడిచిపోతుంది.

*

ప్రశ్న: నువ్వు అవసరమైనవన్నిటిని నా కిస్తున్నావు సరే. కాని నా ఖర్మ – నేను వాటి నందుకో లేకపోతున్నాను. ఒక వేళ అందుకున్నా దానిని జీర్ణించుకోలేక పోతున్నాను. మాతా! ఏం చేయాలో తోచడం లేదు.

నీలో సమైక్యత లేకపోబట్టే అలా జరుగుతుంది. కొన్ని భాగాలు మొండిగా వుండి దివ్యశక్తులను గ్రహించలేవు. ఒక క్లాసులో మొద్దు పిల్లలని బుజ్జగించి మెల్లి మెల్లిగా వారికి విద్యనెట్లా గరుపుతావో అలాగే నీ లోని 'పెద్ద మనుషులను' కూడ మళ్లీ మళ్లీ వెలుగు చూపించి దార్లోకి తీసుకురావాలి.

*

మనిషికి కేంద్రం మనస్సు కాదు, చైత్యసత్త. దైవము నిక్షిప్తమై వుండే చోటు (దైవము మనకంటె గొప్పవాడు, సమర్థవంతుడు కదా). నీలోని సమస్తమైన విభాగములు (మనోప్రాణికభౌతికములు) దానికి సన్నిహితమై దానికి ఒదిగి వుండాలి. అప్పుడు నీ చేష్టలన్ని దైవాభివ్యక్తమే అవుతాయి. నువ్వు దేవేచ్ఛని పాటించ గలుగుతావు.

'సాధన ఒక్కొక్కప్పుడు ఆనందదాయకము, మరొకప్పుడు అంతా ఎడారైపోతుంది' అని శ్రీమాతకు మొరపెట్టుకున్న ఒక సాధకునికి ఆమె ఇచ్చిన జవాబు.

నీలోని విభాగములన్నీ చైత్యకేంద్రముతో సమైక్యము కాలేదనటానికి ఇంతకంటె తార్కాణము ఏం కావాలి?

ఇది ప్రతి ఒక్కరు ప్రయత్నము చేసి సాధించవలసిన విషయము. మా సహాయము మీ అందరికి తప్పకుండా వుంటుంది. *అయితే దాని ఫలితము నీ పిలుపుయొక్క ఆర్ద్రతను బట్టి, నీ గ్రహణశక్తిని బట్టి వుంటుంది.*

ఓర్పుగా నీ ప్రయత్నాన్ని కొనసాగిస్తూ వుండాలి.

*

మనిషిలోని భాగములన్నీ ఒకే లక్షణము కలిగి వుండకపోవుటయే దానికి కారణము ఒక్కొక్క భాగము ఒక్కొక్క దినుసు. పరస్పర వ్యతిరేకములు కూడ కావచ్చు! కొన్నిటికి ఆధ్యాత్మికం కావాలి. మరికొన్ని ప్రాపంచిక సుఖాలను ఆశిస్తాయి. వీటన్నిటిని సమాధానపరచి సమైక్యపరచేందుకు సుదీర్ఘమైన పరిశ్రమ కావాలి.

నీలో జ్యోతిశ్శక్తులను గ్రహించి అభ్యుదయము చెందిన భాగాలు కొన్ని వుంటాయి. వాటి స్పర్శవలన మిగతా భాగాలు కూడ ప్రభావితమై పరిణామము చెందుతూ వుంటాయి. దీనికి కొంత వ్యవధి అవసరము. అందుకనే నీకు సాధన ఆగిపోయినట్లు అనిపిస్తుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 3, p. 7; Vol. 16, pp. 362- 63, 360-61;
Vol. 14, pp. 354-56)

సమైక్య సమర్పణ

ఆత్మార్పణ చేసుకుంటూ ఈ భావానికి నాంది పలికిన నీ చైత్య పురుషుని సంకల్పానుసారంగా నీ వ్యక్తిత్వాన్ని ఏకోన్ముఖం చేయ నారంభిస్తావు. నీ వ్యక్తిత్వంలోని తంతువుల నన్నిటినీ శ్రుతి కలిపి ఒకదాని తర్వాత ఒకటిగా కేంద్రసత్తలో విలీనం చేయాలి. ఇలా నీలోని వివిధాంశాల ఏకీకరణ కాకుండా స్వతః సిద్ధంగా నిన్ను ఆ పరమేశ్వరునికి సమర్పణ కావించుకోగలవు కానీ అదంత ఫలప్రదం కాదు. నీ వ్యక్తిత్వం ఎంత ఏకీకృతమైతే నీ ఆత్మార్పణ అంత సంపూర్ణమవుతుంది.

నీలోని విరోధ శక్తులు

ఎందువల్లనంటే నీలో పరస్పర విరుద్ధమైన అనేక సంస్కరణలు పోరు పెడుతుంటాయి. ఒక విభాగము దైవానికి తనను తాను నివేదించుకుంటే మిగతా భాగాలు ఒప్పుకోవు. 'మమ్మల్ని మేము సమర్పించుకోలేదు' అంటాయి. అంతేకాక తమ స్వేచ్ఛ కోసం, గుర్తింపు కోసం ఘోషించడం ప్రారంభిస్తాయి. వాటన్నిటినీ నీవు సమాధానపరచి పరమ సత్యాన్ని వాటికి చూపించాలి. ఓపిగ్గా నీలో నీవు కలయచూసుకుంటూ మూలమూలల్లో శోధించి తిరుగుబాటు చేస్తున్న అంశాలకు ఎదురు నిలిచి వాటికి నచ్చచెప్పాలి. ఈ విధంగా నీ మానసిక, ప్రాణిక, దైహిక విభాగాలన్నిటినీ క్షుణ్ణంగా పరిశీలించి అవన్నీ తాముగా దైవానికి నివేదించుకునేటట్లు చేస్తే అప్పుడే నీ సమైక్య సమర్పణ సంపూర్ణంగా జరిగినట్లవుతుంది. ఇక ఏ రకమైన కష్టాలూ వుండవు. అపుడిక నీవు అంధకారంలో నుంచి జ్ఞానజ్యోతి వైపు కాకుండా జ్ఞానం నుండి విజ్ఞానానికి, వెలుగు నుంచి దివ్యకాంతి దగ్గరకూ, ఆనందం నుంచి అమందానందం వైపుకు నడుస్తూ రూపాంతరీకరణకు సంసిద్ధమవుతావు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: ఎ. ప్రభావతి, ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

(2003 ఫిబ్రవరి 'అఖిల' నుండి)

(*CWM* Vol. 3, pp. 126-27)

మనిషి తన సంకెళ్లను వదులుకుండేందుకు ఇష్టపడడు!

మనిషి తనే చాలా గొప్ప వాడను కుంటాడు. అతనికి హద్దు లున్నాయని తెలియదు. ఎందుకంటే అవి వ్యక్తి నిర్మాణంలోనే ఏర్పడినవి. ఆ హద్దులే లేకపోతే, సర్వ మానవులు కలిసిపోయి వుంటారు! అందరి మనో, ప్రాణిక భూమికలు కలిసిపోయి వుంటాయి. దేహమే ఈ రెండింటి ఉనికిని వేరుగా ఉంచగలుగు తుంది. అయితే, ఒకసారి, ఈ భిన్నత్వ భావం కలిగినపుడు అది పోగొట్టుకుంటామేమో అన్న భయం కూడా చొరబడుతుంది. ఇది ఒక రకంగా మంచిదే కానీ, దైవం విషయంలో సరి కాదు. దైవంలో మన వ్యక్తిత్వం కోల్పోయి అహంకారాన్ని విడిచిపెట్టి, నిజమైన వ్యక్తి వవుతావు గనుక. ఎందుకంటే దైవం వ్యక్తియొక్క భౌతిక చైతన్యం వలె తాత్కాలికం కాదు గదా! ఒక చిన్న దైవస్పర్శతో ఇది గమనిస్తావు. ఇది కాని వ్యక్తిత్వ శాశ్వత ఉనికిని, ఒక నూరు శరీర మార్పుల వరకు, మానసిక చైత్యపురోభివృద్ధిని తెచ్చుకోగలుగుతావు. ఈ రకమైన దైవస్పర్శ లేకపోయినపుడే నువ్వు భయపడతావు. అది ఉన్నప్పుడు, నీ భౌతికకాయాన్ని కూడా మలిచి దాని వ్యక్తిత్వాన్ని పొగొట్టుకోకుండా, శక్తిని పెంపొందించుకుంటావు.

*

స్వేచ్ఛ కావాలంటే ఖైదులాంటి (సంకెళ్ల లోంచి) నువ్వు బైట పడాలి. ఆ ఖైదు అనేదే అహంకారం. అదే 'నేను నాది' అనుకో వడం. ఈ స్వేచ్ఛ కోసం పూర్తిగా, ఎల్లప్పుడూ దివ్య చైతన్యంతో ఐక్యమవడం, అహంకారపు హద్దులను ఛేదించడం, విశ్వాంత రాన్ని తనలోనికి తెచ్చుకోవడం. అప్పుడు వ్యక్తిత్వాన్ని అట్టేపె ట్టుకుంటూనే, ఈ అహంకారాన్ని సమూలంగా తుడిచివేయగలవు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: ఛే. విమలాదేవి

(*CWM* Vol. 3, p. 169; Vol. 10, p. 264)

నిజమైన నిగ్రహం

నీ దైవస్పర్శ సంపూర్ణము, చైతన్యాత్మకము అయినట్లయితే అది నిన్ను బాహ్యరూపం నించి విడిపించి, నీకు శరీరం ఉంది గనుకే, నువ్వు జీవిస్తున్నావు అన్న భావంనుంచి తప్పిస్తుంది. ఇది సహజంగా, జీవి లేక వ్యక్తియొక్క భావన. ఏమంటే 'నేను' అన్న భావం శరీరంతో ముడివడి ఉంది గనుక. ఇది సహజం. అయితే వ్యక్తి గనుక కొంచెం లోతుకి వెళ్లి నిశ్చలంగా ఆలోచించితే, తనలో యుగయుగాలగా ఉంటున్న ఆ 'ఏదో' అన్న భావం పోయి, శాశ్వతంగా వున్న చైతన్యమే ఆ 'ఏదో' అని అదే 'నేను' అన్న భావం కలుగుతుంది. కాని దీనికి ఉన్మీలుడవటం, చాల లోతుకు పోవడం ఎంతో అవసరం. లేకపోతే, నేను ఇది చేస్తాను, అది చేస్తాను, చేయబోతాను, నాకిది కావాలి, అని అనుకునేవన్నిటికీ శరీరమే కారణం. ఎందుకంటే అది ఒక ఉద్రేకపూరిత, మిశ్రమ ఆలోచన స్పందనలు, ఆకర్షణ, ఇచ్ఛ, ఇటువంటివన్నీ కలిసి 'నేను' అనిపిస్తుంది. నేరుగా కాకపోయినా, ఈ శారీరక భావాలన్నీ కలిసి నేను అవుతాయి. కొంచెం లోతుగా విచారించి, అధ్యయనం చేసి పరిశీలించినపుడు ఒకదాని కొకటి సంబంధం లేదని, తెలిసినపుడు నీవు, నీ ఇచ్ఛ ప్రకారం జరిపించవచ్చు. క్రియలో కర్మలో తాదాత్మ్యం పొందవచ్చు, పొందకపోవచ్చు. ఏదో తేలియాడుతున్నట్లు భావన కలుగుతుంది.

ఇంకా ఎంతో లోతుగా పరిశీలిస్తే గానీ, చురుకుగా ఉన్న చైతన్య ఇచ్ఛని చలనంలోకి దించిన, మరొకటి ఏదో ఉన్నది. పరిశీలించి, ఆచి, తూచి, జ్ఞానపటిమైన, నిర్ణయాలను, ఉత్తరోత్తర జరగబోయే విషయాలను కూడా నిర్ణయిస్తుంది. ఆ 'ఏదో' అన్న దానికి శక్తి ఉన్నది అని తెలుసుకోగలిగినపుడు, భావప్రకోపాల మీద, స్పందనల (sensations) మీద వ్యక్తియొక్క అన్ని కదలికల మీద, నిగ్రహం చూపిస్తుంది. ఈ రెండో కక్ష్యభావం వలనే గమనించడం, పరిశీలించడం, న్యాయపరంగా చూడడం, నిర్ణయించడం జరుగుతుంది. ఇదే నిగ్రహానికి ఆరంభం. దీన్ని చైత

న్యంతో పట్టు తెంచుకుని సత్యాన్ని గ్రహించి, నిగ్రహం గురించి మాట్లాడినప్పుడు 'ఆ' ఇదే నిగ్రహాశక్తికి మూలం అని తెలుసు కుంటాడు. ఇలాగే వ్యక్తి, తన ఆత్మలోకి చూడడం అన్నది నేర్చుకుంటాడు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా. విమలాదేవి

(*CWM* Vol. 9, pp. 310-11)

శ్రీమాత పిలుపు

మానవాళి కొన్ని శతాబ్దాల తరబడి ఈ సమయం కోసం వేచి వున్నది. ఆ శుభ ముహూర్తము ఇప్పుడు రానే వచ్చింది.

మన మాడుకుంటూ, పాడుకుంటూ, వినోదంగా కాలక్షేపం చేసేందుకు ఇది సమయం కాదు. నడుం బిగించుకొని భవిష్య మానవునికై మార్గమేర్పరచి, నూతన సృష్టిని ఆవిర్భవింప చేయు టయే మన తక్షణ కర్తవ్యము.

ఈ విషయాన్ని చెప్పేందుకే మిమ్మల్ని ఇక్కడకు పిలి చాను. మీ కిష్టమైన పనిని తీసుకొని చెయ్యండి – నా సహాయం తప్పకుండా మీ కుంటుంది. చిత్తశుద్ధితో కార్యాన్ని చేపట్టండి. కావలసినంత శక్తిని నేను మీ కిస్తాను కదా! నీ గొప్పతనాన్ని నిరూపించేందుకు సమయం ఇదే.

గొప్పవాళ్లనగా నువ్వు మామూలుగా అనుకుండే సంపన్న వంతులు కాదు. చైత్యాత్మతో (psychic) తాదాత్మ్యము చెంది శరీ రాన్నంతా చేతనామయం చేసిన వాళ్లే గొప్పవాళ్లు. *అటువంటి ప్రయత్నం చేసేవాళ్లకి నా సహాయం ఎల్లప్పుడూ ఉంటుంది.*

ఈ క్షణంలో నువ్వీ భూమ్మీద ఉన్నావంటే దానికి కారణం నువ్వు (నీ ఆత్మ) కోరుకున్నావు కనుక – ఈ విషయం నీకు జ్ఞాపకం లేదుకాని నాకు తెలుసు – అందుకనే నువ్విక్కడు న్నావు. ఈ విషయాన్ని నువ్వు గుర్తించి, అందుకు తగినట్లుగా

స్పందించాలి. కార్యశూరుడవు కావాలి. ప్రయత్నించి నీ బలహీన తలను జయించాలి. నీ అవధులను అధిగమించాలి. ముఖ్యంగా *నీ అహంకార రక్కసితో 'నీకు కాలం తీరిపోయింది' అని చెప్పి దాన్ని తరిమేసేయాలి.* మనకిప్పుడు లేశమైనా అహంకారం లేని జాతి కావాలి. అహంకారం బదులు దివ్యచైతన్యమే మనకు కావాలి. మానవుని పరిణమింపజేసి అతిమానసజీవిని ఆవిర్భవింప జేయగల దివ్యచైతన్యం కావాలి.

నేను చెప్పేదల్లా ఒకటే. అహంకారం చేసే కాకిగోలను వినిపించుకోవద్దు. కేవలం నోటి మాటలు కాకుండా నీలో నిజ మైన అంగీకారం ఉంటే చాలు. నా మాటలను హృదయపూర్వ కంగా పాటిస్తే అదే పదివేలు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 11, pp. 307-08)

(ఏప్రిల్ 2002 'అఖిల' నుండి)

యోగయానంలోని మూడు స్థాయిలు

నీ ప్రథమ స్వరూపమేమిటో నీకు తెలియదు. అది బాహిరము నుండి వచ్చిన కొన్ని దినుసుల సముదాయం. నిజం చెప్పాలంటే అందులో నీ దంటూ ఏమీ లేదు. విశ్వవ్యాప్తమైన మనోప్రాణిక ములు నీలో ప్రవేశించి నిన్ను నడిపిస్తాయి.

ఒక విధంగా చెప్పాలంటే సంత నుండి అరువు తెచ్చుకుని సంతరించుకున్న కూర్పే నీ వ్యక్తిత్వం. అజ్ఞానం, నిశ్చేతనాల కద లికలతో ఈ నీ వ్యక్తిత్వం మామూలు జీవన పరిమితులకు లోబడి వుంటుంది. దీనిని నువ్వు క్రమంగా దైవప్రభావానికి ఉన్ముఖం చేసి, ఆ చైతన్యంలోకి ప్రవేశించాలి.

1. వ్యక్తిత్వం ఏర్పడటమంటే రూపాంతర దిశలో వేసే మొదటి అడుగు.
2. వ్యక్తిత్వాన్ని దైవానికి సమర్పించటం రెండో అడుగు.
3. దైవము నీ వ్యక్తిత్వాన్ని దివ్యీకరించటం మూడో అడుగు.

ఈ మూడు మెట్లల్లో మొదటిది వ్యక్తిత్వం ఏర్పడటం (స్వభావం, స్వధర్మాలను తెలుసుకొనటం). రెండవది, ఈ నీ వ్యక్తిత్వాన్ని దైవానికి సమర్పించటం (*సర్వధర్మాన్ పరిత్యజ్య...* అని గీతాచార్యుడు చెప్పినట్లు). మూడవది, దైవం ఈ వ్యక్తి త్వాన్ని తన పూర్తి అధీనం లోనికి తీసుకొని, తనను ప్రతిబిం బించేలా రూపాంతరీకరించటంతో అతను కూడా దైవంగా మార తాడు.

పైన చెప్పిన రెండవ మెట్టుతోనే యోగమార్గాలన్నీ ఆగి పోయాయి. సర్వధర్మాలను నిస్సంకోచంగా, నిశ్శేషంగా దైవానికి సమర్పణ చేయటంతో మన పని పూర్తయినట్లుగా భావించబడింది.

కాని శ్రీఅరవిందుల యోగం ఆ స్థాయి నుంచి మొదలవు తుంది. దైవము మన వ్యక్తిత్వాన్ని దైవసమానముగా మార్చి, మనము దివ్యక్రీడలో పాల్గొనేలా చేయాలి. దీన్నే మనం రూపాం తరీకరణ (transformation) మంటాం. ఇది జరగాలంటే మొదటి

రెండు మెట్లు ఎక్కవలసిందే. అప్పుడే మూడవ అడుగు వేయ టానికి అవకాశం. ఒకేసారి మొదటి మెట్టు నుంచి మూడవ మెట్టుకి ఎగరలేము. రెండవ మెట్టు మీద కాలు మోపవలసిందే.

అమ్మా! మీరు చెప్పిన మూడవ మెట్టు: దైవము మన లను తన స్వాధీనంలోకి తీసుకుంటాడా లేదా అనేది పూర్తిగా భగవంతుని మీదే ఆధారపడి వుంటుంది కదా?

నిజం చెప్పాలంటే సర్వమూ భగవంతుని మీదే ఆధార పడి వుంటుంది. కాని నీకీ సంగతి తెలియదు. మూడవ స్థితిలో 'ఓహో అంతా దైవమే నిర్వహిస్తున్నాడు' అని తెలుస్తుంది.

ఇలా నీలో ఏదైనా ఒక భాగము మరో దాంతో 'బాగు, బాగు ఇంక నేను ఏమీ చేయనక్కర లేదు.' అనే వివరణ ఇచ్చిం దంటే, దాని అర్థం అది ఇంకా నేను 'వేరు' అనే భావిస్తుందన్న మాట. పూర్తిగా దైవము ఎరుక ఏర్పడినప్పుడు ఈ ధోరణి వుండదు. ఎందుకంటే 'నేను' అనేది పూర్తిగా దాని ఉనికిని కోల్పోయిందన్న మాట. అప్పుడు అది తన వక్రధోరణిని కోల్పోయి, నిజమైన చైతన్యంతో తన కర్తవ్యాన్ని నిర్వహిస్తూ వుంటుంది.

మూలం: శ్రీమాత
భావానువాదం: గోదావరి

(*CWM* Vol. 7, pp. 407-408)

సమాచార పత్రం

2005 నూతన సంవత్సరానికి ఆశ్రమంలో ప్రొద్దున 6-630 గం॥ లకు సునీల్ భట్టాచార్జీ గారి సుమధుర సంగీతంతో స్వాగతం పలికారు. Bonne Anne కార్డులో యిచ్చిన సందేశం:

OM Sri Aurobindo Mira
Open my mind, my heart, my life
to your Light, your Love, your Power.
In all things may I see the Divine.

Sri Aurobindo

తెలుగు: ఓం శ్రీఅరవిందో మీరా, నా మనస్సులోకి, హృదయంలోకి, జీవితంలోకి నీ వెలుగును, ప్రేమను, మహిమను ప్రసరింపజేయవా! ఎల్లెడలా నేను దైవమునే కాంచు గాక!

సాయంకాలం క్రీడాంగణములో కవాతు ప్రదర్శన జరిగినది.

డెహ్రాడూన్ (ఉత్తరాంచల్) లోను, నవోడా (ఉ. ప్ర) లోను సభలు, ఇతర కార్యక్రమములు జరుపుకొనిరి. ఆంధ్రప్రదేశ్ పదవ వార్షిక సమావేశములు చిత్తూరులో 18-19 డిశంబరు 2004 తేదీ లలో ఘనంగా జరుపబడినవి. ముఖ్యఅతిధి శ్రీ కె. వెంకటరెడ్డి గారు, డా॥ ఎమ్.వి. నడకర్ణిగార్లు తదితరులు అనేక విషయములపై ఉపన్యాసముల నిచ్చిరి. ముఖ్యంగా నడకర్ణిగారు 'Revitalising India for the New Millenium' అనే ఉపన్యాసమును చాలా మంది యువకులు, విద్యార్థులు ఎంతో ఆసక్తిగా విని ప్రభావితులైనారు.

శ్రీఅరవిందుల వెలుగులో శ్రీమద్ భగవద్గీతను గురించిన సి.డి

ఈ మల్టిమీడియా సి.డి లో 700 శ్లోకాలు దేవనాగరి, ఇంగ్లీష భాషలలో ఉన్నాయి. ప్రతి శ్లోకము సాంప్రదాయ పద్ధతిలో సంస్కృత శబ్దములతో శ్రవణోపేయంగా వర్లించబడినవి. శ్రీఅరవిందుల Essays on the Gita పుస్తకమంతా ఉన్నది. పరిశోధకులకు ఉపయోగకరమైన రీతిలో విస్తృతమైన Index, యితర